

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 96

Dijous, 15 d'octubre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 63, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments (tram. 300-00230/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la fiscalitat (tram. 300-00229/08) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 300-00232/08) p. 13

Interpel·lació

al Govern sobre l'Administració de justícia en el context de crisi econòmica (tram. 300-00233/08) p. 18

Interpel·lació

al Govern sobre l'agricultura (tram. 300-00231/08) p. 23

Proposició de llei

de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors (debat de totalitat) (tram. 202-00066/08) (continuació) p. 28

Procediment

per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00026/08) p. 28

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00032/08) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 302-00188/08) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi (tram. 302-00187/08) p. 33

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 63.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Reprenem la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments (tram. 300-00230/08)

Ho fem amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, aquesta interpel·lació, en definitiva, busca conèixer la posició de Govern, que no de partits, de Govern respecte a fets que han tingut lloc a Catalunya, doncs, a alguns ajuntaments i fets que podran tenir lloc, si res ho evita o, en aquest cas, el Govern de Catalunya no hi actua.

Nosaltres, amb data 31 d'agost, vam fer una instància a la conselleria de Governació, al conseller Ausàs, demanant que, en compliment de l'Estatut de Catalunya, actués davant del que coneixíem a través de mitjans de comunicació, del que coneixíem a través de l'Ajuntament d'Arenys de Munt, que era una moció que donava suport a una consulta que, des del nostre punt de vista, anava més enllà de les competències municipals. Per tant, en cap cas, consultar sobre la futura independència o no de Catalunya formava part, com qualsevol persona amb sentit comú té, de cap competència municipal.

Per tant, nosaltres el que vam demanar és que es complís la legalitat, que es complís l'ordenament jurídic i, en aquest cas, qui ho havia de fer, qui havia d'actuar era el Govern de la Generalitat.

I dic «qui havia d'actuar», perquè, moltes vegades, segurament, per la inacció del Govern o per la voluntat de tirar pilotes fora, s'ha donat a entendre que era el Govern d'Espanya qui havia de fer-ho, o el Govern de l'Estat. El Govern de l'Estat pot fer-ho, però l'article 86.5, que el conseller deu conèixer molt bé, diu que correspon a la Generalitat el control de l'adequació a l'ordenament

jurídic dels actes i acords adoptats pels municipis i, si escau, la impugnació corresponent davant de la jurisdicció contenciosa administrativa sens perjudici de les accions que l'Estat pugui emprendre.

Per tant, segons l'Estatut de Catalunya vigent, i crec que en això estem d'acord, aquest article diu que el Govern de la Generalitat és qui ha d'impugnar aquests acords i és qui ha d'actuar perquè es compleixi la legalitat als ajuntaments catalans. És a dir, vostès tenen competència per fer-ho i, per tant, l'obligació, com a Govern responsable, d'actuar.

I què ens trobem davant d'aquesta instància? Doncs, ens trobem una no-acció, una omisió i, fins i tot, declaracions públiques de membres del Govern i de partits que donen suport al Govern criticant l'actuació que ha tingut subsidiària l'Estat per fer allò que no ha fet el Govern de la Generalitat; és a dir, que si intervencionisme, que si no es respecta la democràcia, és a dir, tot tipus de demagògia per no actuar i fer complir la legalitat.

Per tant, vostès, des del Govern i vostè, conseller Ausàs, no fa complir la llei als ajuntaments quan no li interessa, és a dir, té una competència estatutària, té unes obligacions com a conseller i responsable polític i públic de la Generalitat de Catalunya, però no fa complir les lleis, perquè el que ha de fer complir no li va bé a la seva parròquia, si em permet l'expressió, no li va bé als seus votants o als seus simpatitzants independentistes.

Doncs, miri, aquí, el que es posa ja de manifest d'entrada és que és incompatible –és incompatible– fer complir les lleis per a aquelles persones que tenen com a fonament, diguéssim, d'actuació política que algun dia es deixin de complir les lleis en aquest país, perquè això no ho dic jo, ho ha dit el senyor Puigcercós, diu que, en algun moment, s'hauran de saltar les lleis i que la democràcia està per sobre de l'estat de dret.

Doncs, miri, a mi, quan algú diu que la democràcia està per sobre la llei, se'm posa la pell de gallina, sincerament, perquè els estats de dret són els que garanteixen la democràcia; la resta són mal anomenades «democràcies», democràcies populistes o democràcies inestables. El progrés, el benestar d'un país el garanteix l'estat de dret, són les regles de joc i amb mecanismes per canviar les pròpies regles. Si vostès volen canviar les regles de joc, aconsegueixin les majories polítiques, aconsegueixin el suport popular que necessiten i canviïn-les. I, això, nosaltres com a demòcrates ho respectarem. Evidentment que lluitarem perquè aquí no s'aixequin fronteres, sincerament; no volem aixecar fronteres dintre d'Espanya, és el nostre model de l'estat de les autonomies, hi estem a gust i, des de Ciutadans, el defensem. Si vostès volen dinamitar l'estat de les autonomies o volen aixecar fronteres a Espanya, doncs, em sembla legítim des del punt de vista polític i, evidentment, un error des del punt de vista estratègic i de futur de Catalunya.

Però, dit això, el que volem saber també és què pensen fer vostès davant de les diferents consultes que es pensen produir o que es pensen dur a terme, si res ho evita, en diferents ajuntaments de Catalunya. Tinc aquí –i, després en parlarem amb més profunditat– tot un llistat de propostes de diferents ajuntaments –de Capellades, de

Blanes... Molts ajuntaments que, després, citarem— que volen fer el mateix que volia fer Arenys de Munt.

No hem d'oblidar que el que no va succeir a Arenys de Munt, és a dir, que fos l'ajuntament qui celebrés aquella consulta, va ser per una instància que va fer Ciutadans a Governació i a la Subdelegació del Govern a Catalunya i, evidentment, l'actuació de la justícia.

I, sincerament, les paraules que han dit alguns dels membres dels partits que donen suport al Govern jutjant, mai millor dit, la justícia per actuar i fer complir la llei em semblen, des de qualsevol punt de vista, irresponsables, com a mínim irresponsables. És a dir, fer complir la llei s'ha de fer complir sempre, agradi o no agradi. Nosaltres acatem la legislació que tenim; hi han coses que ens agraden i hi han coses que no ens agraden i treballem políticament per canviar allò que no ens agrada, igual que haurien de fer vostès, el que no fem és no fer-les complir. I, si estiguéssim en una institució, en un ajuntament o en el Govern de la Generalitat, els ben asseguro que, des de Ciutadans, faríem complir les lleis, una altra cosa és que intentéssim canviar-les políticament si no ens agraden, però políticament, mai des del compliment de la legalitat.

Per tant, el que venim a fer en aquesta interpellació des de Ciutadans és demanar al Govern que faci allò que l'Estatut l'obliga a fer; obliga a actuar en aquest cas. I, si vostès, hi insisteixo, no estan d'acord amb el que es fa, treballin políticament en les següents eleccions, doncs, en aquesta cursa que tenen vostès amb Reagrupament i amb el senyor Laporta i tal, a veure qui és més independentista, doncs, fan una proclama encara més independentista, però facin-ho, si us plau, en àmbit electoral, no utilitzin les institucions de Catalunya per fer de l'independentisme la bandera de tothom, perquè és la bandera, sí, certament, d'un 15, d'un 17 per cent de la societat, però l'altre 80 o 85 per cent no ho som i estem còmodes amb l'estat de les autonomies i amb l'estat de dret.

Per tant, els demanaria, si us plau, que no utilitzin les institucions per fer bandera de l'independentisme; ni les institucions, ni els diners públics ni tots els ressorts que dóna, en aquest cas, la legitimitat d'aquestes institucions. Perquè, en definitiva, la imatge que es dóna a fora, i quan dic «fora» no em refereixo només a fora de Catalunya, sinó de cara a la ciutadania, és que els nostres governs, quan interessa, apliquen la llei i, quan no, no. I, quan dic «els nostres governs» també em refereixo, evidentment, al president Montilla, perquè, una cosa sí que li reconec, senyor Ausàs, vostès, tot i no ser responsables, des del meu punt de vista, són coherents amb la seva ideologia, però, clar, que el senyor Montilla miri cap a un altre costat, quan és qui governa o el seu partit governa a l'Estat i un partit suposadament que creu —que no s'ha dit una altra cosa— en l'estat de les autonomies, no entenc per què mira cap a un altre costat, no entenc per què el senyor Montilla prefereix mirar cap a un altre costat que actuar.

Per tant, nosaltres demanem al Govern que faci complir la llei i ja debatrem, en les següents eleccions, qui vol la independència, qui no la vol, qui vol aixecar fronteres i qui no vol aixecar fronteres; això és un debat electoral,

però, en clau d'institucions, vostès han de fer complir les lleis.

I, a més a més, és que el seu partit, el partit del mateix conseller i que dóna suport al segon partit més important del Govern, treballa amb una plataforma que es diu Decidim.cat, que convoca i incentiva que es facin aquestes consultes. Per tant, en aquest sentit, no només estem parlant ja de Govern, sinó és que no és un dubte que tinguem des de Ciutadans, és que vostès treballen, efectivament, utilitzant les institucions de Catalunya i els impostos dels ciutadans per fer de l'independentisme una bandera.

Doncs, des del meu punt de vista, senyors del Govern, senyor conseller, senyors d'Esquerra Republicana, són vostès uns irresponsables, perquè, si vostès volen fer servir, hi insisteixo, la seva ideologia per fer..., o les institucions per fer independentisme, no estan sabent governar per a tothom, només governen per a uns quants i, a Catalunya, governi qui governi, hauria d'intentar governar per a tothom. I aquesta és la diferència de qui és responsable quan governa i qui no ho és.

Però, tornant a la posició anterior, hem de recordar també —que, a vegades, se'n oblidia— que la Generalitat és estat, que el representant ordinari de l'Estat a Catalunya és el president de la Generalitat, per tant, no val mirar cap a un altre costat. I, sincerament, les declaracions del senyor Montilla culpant el Govern d'Espanya, la justícia i les institucions de fer complir la llei i dir que això fomenta no sé què, l'independentisme, miri, el que fomenta l'independentisme és no actuar quan vostè ha d'actuar, perquè hi han molts ciutadans que se senten no representats o no emparats pel president de la Generalitat, que hauria de fer complir les normes a Catalunya com hauria de fer-les complir a qualsevol altra comunitat autònoma el seu president.

Per tant, som part de l'estat, la Generalitat és part de l'estat. Si creiem en un estat de les autonomies descentralitzat i vertebrat hem d'entendre, admetre i treballar com que la Generalitat és part de l'Estat i no mirar cap a un altre costat com si hi hagués un enfrontament. Aquí, no hi ha cap enfrontament. Hi han alguns que sí que volen, cada dia, encendre l'espurna de l'enfrontament, de la crispació, de la divisió entre independentistes i no independentistes, però vostès espero que no aconseguixin el seu objectiu, ho espero. I també espero que el senyor Montilla, algun dia, ja ho veurem —de moment, no, en aquests tres anys—, canviï d'opinió, perquè, de moment, l'únic que fa és emparar aquests comportaments amb les seves omissions i els seus silencis.

Hi ha una estratègia —i, després, en parlarem, si tenim temps a la rèplica— clara, per part d'aquest Govern, com a mínim per part d'una part d'aquest Govern, que és crear la situació d'enfrontament suficient entre catalans i la resta d'espanyols per encendre aquesta espurna. Nosaltres, lluny d'encendre-la, volem que a Catalunya puguem conviure els que són nacionalistes i els que no ho són, puguem conviure els que creuen que hem d'anar cap a la independència i els que no ho creiem, que som la majoria, per cert. Per tant, els demano que aprenguin a conviure a l'estat de dret, que és legítim que vostès vulguin la independència, però és igual de legítim que

la immensa majoria no la vulguem. Per tant, respectin vostès i treballin des de les institucions per a tothom. Aquest és el nostre model de convivència i és el nostre model de societat. Respectem profundament els seus ideals, no els compartim, facin vostès el mateix amb tota la resta que no pensem igual que vostès. No utilitzin les institucions per fer bandera de l'independentisme.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. Espero, després, a la rèplica, poder resoldre alguns dels altres punts que volíem tocar.

Gràcies.

El president

Honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Rivera, miri, jo estic a favor de preguntar a la gent; estic a favor de les consultes populars; estic a favor que es preguntin a la ciutadania i, per tant, que s'aprofundeixi en la democràcia tantes vegades com calgui. I aquest posicionament favorable el refereixo tant a iniciatives pròpies de les administracions públiques en el marc de les seves competències com també a iniciatives de la societat civil, de les entitats, de les associacions i, precisament, Catalunya és un país molt ric en entitats i en associacions; iniciatives de la societat civil, com les que vostè es referia a la seua interpellació.

Pel que fa a les iniciatives de les administracions públiques, n'hem parlat en diverses ocasions i, darrerament, molts, molts som els convençuts que una millor democràcia, una democràcia més rica, més profunda, exigeix preguntar més, preguntar més sovint al conjunt de la ciutadania i fer-ho, a més a més, de manera directa, amb el que això vol dir, amb el que això comporta.

Per això vostè sap perfectament que hem elaborat des del Govern, hem aprovat el Govern i, ara, es troba, aquí, al Parlament, la cambra legislativa catalana, una proposta legislativa de consultes populars per via de referèndum que, com vostè sap, és la manera, la forma més reconeguda de participació directa, de democràcia directa.

A més a més, tenim la confiança que les consultes populars constituïran una nova eina de participació popular a disposició de les institucions i a disposició de la ciutadania del nostre país; una eina que serà també, i alhora, un suport per potenciar la política participativa i que, tal com he dit en diverses ocasions, entrenarà, serà com un entrenament, eh?, un entrenament de la cultura cívica del vot a mesura que es vagi posant en pràctica, a mesura que es vagi exercint.

Senyor diputat, senyor Albert Rivera, si, a més a més, en aquest camí d'innovació i de reforma de la democràcia participativa, a través d'aquesta llei moderna, ambiciosa, que estic convençut que aprovarà el Parlament ben aviat, a més a més, hi conflueixen determinades iniciatives cívils, determinades iniciatives associatives, que en paral·lel a l'acció pública de les administracions promouen les consultes populars, enquestes, fòrums de debat, d'opinió, etcètera, en aquells àmbits en què consideren important crear opinió i debat, benvingudes siguin aquestes consultes, aquestes enquestes, aquests fòrums d'opinió.

L'opinió que em mereixen aquestes consultes, com qualsevol acte democràtic organitzat per la societat civil amb finalitats d'interès col·lectiu, és una opinió positiva, com no pot ser d'altra manera.

De fet, si li he de ser franc, senyor Rivera, reconforta, reconforta veure com les entitats, com les associacions, com la societat civil catalana treballa creativament i genera atenció per temes d'interès nacional, per temes d'interès de país.

Crec que a més a més aquest tipus de consultes com a les que vostè es referia, de l'àmbit de les entitats i de les associacions, del món associatiu, del món civil de Catalunya, a més a més són una bona eina per promoure, per crear consciència nacional. Si s'aconsegueix ni que sigui aconseguir crear consciència nacional, consciència de país, i estendre aquesta consciència de país a tots els racons i raconades de Catalunya, del nostre país, crec que aquest sol fet ja val la pena perquè ens vertebrava com a país, perquè ens cohesiona com a país.

En la seua interpellació, senyor diputat, es referia vostè al conjunt de mocions aprovades pels ajuntaments. I, en aquest sentit, jo li diria que, home, cal respectar molt més el paper polític, el paper social, el rol social i institucional dels ajuntaments.

Els governs locals, ho diu l'Estatut i ho diu literalment, diu, són el mitjà essencial de participació de la comunitat local en els afers públics, els governs locals, i crec que les diferents opinions sobre l'amplitud d'aquest reconeixement estatutari és precisament el que ens porta avui aquí a substanciar aquesta interpellació.

Fixi's, el que vostè em demanava en la seua petició –n'ha parlat abans–, adreçar-se al departament, amb una carta, amb un document, eh?, que lògicament tindrà la resposta adequada, com no pot ser d'altra manera, en els terminis previstos, no?, i previstos per la llei. El que vostè em demanava amb la seva petició al respecte de la consulta, per exemple, deia: «Que procedeixi a requerir l'ajuntament perquè suspengui i impedeixi la celebració de la consulta popular i que exerceixi accions legals al respecte.» Literalment.

Bé, doncs, escolti, aquesta sol·licitud, li he de dir francament que està a les antípodes del que jo crec que s'ha de fer, i ho raonaré, per diversos motius, està a les antípodes, perquè l'ajuntament no era ni tan sols el promotor de la consulta i perquè entenc que no s'ha infringit en cap moment, per descomptat, l'ordenament jurídic. Però a més a més i sobretot perquè no es tracta de cap de les maneres de menysprear la incidència social dels ens locals i perquè no es tracta de restringir iniciatives

de participació ciutadana que generin de manera democràtica, de manera pacífica, de manera normalitzada, debat, opinió sobre afers d'interès col·lectiu.

Sobre la legalitat de les mocions, vostè en parlava adés, li voldria precisar l'opinió. Crec que ens trobem davant d'actes o declaracions de caràcter polític i crec que negar la possibilitat que un càrrec electe pugui realitzar una manifestació de caràcter polític no té cap mena de sentit; continuament els ajuntaments, els parlaments, les Corts Generals fan –fem– declaracions institucionals, moltes vegades de suport a determinades iniciatives que, com a manifestació d'una voluntat política, són el que són i no són de cap de les maneres susceptibles de control ni per part dels tribunals, ni per part de les administracions.

Miri, hi ha ajuntaments, vostè en deu conèixer un bon grapat, un bon munt, hi ha ajuntaments que donen suport, que donem suport, jo mateix, com a alcalde del meu municipi en una altra etapa, al Sàhara Occidental, n'hi ha que es posicionen sobre qüestions d'interès nacional com l'energia nuclear o com les interconnexions elèctriques, i a ningú –a ningú–, a vostè tampoc, se li ha passat pel cap anul·lar cap acte de suport, ni fins i tot el recolzament econòmic i material, per manca de competència en la matèria. Hi ha ajuntaments que han promogut consultes sobre plans urbanístics, sobre recollida de residus, sobre abocadors, sobre parcs eòlics, sobre altres qüestions i sobre altres temes que superen les competències locals i a ningú –a ningú–, a vostè tampoc, senyor Rivera, se li ha passat pel cap sol·licitar la seva suspensió.

A vostè, senyor Rivera, si em permet –parlava de responsabilitat, exigir responsabilitat a aquest conseller i al Govern i als membres del meu partit que formem part del Govern–, a vostè, amb aquesta obsessió espanyolista, li està passant allò que s'ha dit tantes vegades que els arbres impedeixen de veure el bosc, no? I atès que el seu partit té entre els seus principis ampliar, consolidar la participació pública dels ciutadans, jo crec, em temo, bé, si m'ho permet, no?, per deferència amb els seus votants, seria convenient, seria necessari fins i tot que reconsiderés la seva actitud i, per tant, per analitzar aquesta qüestió que avui ens ocupa, agafés una mica de distància, una mica de perspectiva.

Perquè ens trobem precisament, senyor diputat, senyores diputades i senyors diputats, en un moment interessant, en un moment en què, com deia, el Govern ha aprovat una llei important, una llei de consultes populars per via de referèndum; aquest Parlament, doncs, ja la va prendre en consideració; hi ha hagut les compareixences corresponents; a més a més, doncs, estem en període d'esmenes, i, per tant, la ponència consensuarà i incorporarà per fer la millor llei possible de referèndums de Catalunya.

Estem en un moment que no té marxa enrere, en un moment en què és bo, és convenient donar la paraula a la gent, a la ciutadania, a través d'aquesta llei, per tant, que regularà, doncs, els referèndums a través de les administracions públiques –el Govern, el Parlament, els ajuntaments– i de la ciutadania en aquells actes, en aquells efectes, en aquelles qüestions d'especial transcendència política en el marc de les seves competències. Per tant, un camí que no té marxa enrere. I deixem que

la societat civil, que les entitats, que les associacions, doncs, treballin, siguin vives, siguin actives, i per tant vertebrin i cohesionin el nostre país, com ha estat una característica del conjunt de la societat civil a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, començarem per una de les qüestions que ha comentat al final, no?, que era la nostra posició respecte a la participació democràtica. És cert que nosaltres portem al nostre programa..., i, per cert, per això hem portat i insistit que es faci una llei electoral, que no volen fer vostès des del Govern, però sí, volem fer una nova llei electoral, amb llistes obertes, més participativa, on es revisin i es modernitzin els sistemes que tenim actualment, des de Ciutadans, és cert.

Però també és cert que l'estat de dret també està en els nostres principis, complir amb l'estat de dret i respectar l'estat de les autonomies. Per tant, no pot haver-hi democràcia, li ho repeteixo, sense estat de dret, perquè llavors li direm d'una altra manera, serà populisme, serà una república bananera, però no serà un país seriós i que estigui dintre de la Unió Europea i que avanci i progressi.

Per tant, respectem l'estat de dret i respectem la participació, i no hi ha res més antidemocràtic que no respectar les normes ni les regles del joc. Oi que vostè quan juga al parxís hi han unes regles? Vostè pot dir: «Deixi'm tirar a mi quaranta vegades, vejam si guanyo.» Doncs, miri, no, hi han unes regles i si no les respecta vostè no accepta participar, i aquí participem tots en la democràcia, que, per cert, ha costat molt, i vostè ho sap, com segurament totes les persones d'aquesta cambra, ens ha costat molt, eh?, aconseguir la democràcia en aquest país després d'una dictadura, no..., serà millor que ens ho repensem, eh?, abans de dinamitar la convivència i aquesta democràcia.

Per tant, és important que tinguem en compte que hi ha un pacte constitucional, que la democràcia comença a Espanya l'any 78 en definitiva, i que hem de millorar aquests mecanismes democràtics; el que no hem de fer és dinamitar aquest pacte, el que no hem de fer és enfrontar els catalans, ni els catalans amb la resta d'Espanya, perquè això ni ens convé econòmicament, ni socialment, ni culturalment, i sobretot no és responsable des del nostre punt de vista.

Parlava vostè abans de les entitats civils. No, no s'escapi, senyor conseller; jo li he preguntat i vaig instar que vostè actués en allò que feia referència a un ajuntament que donava suport i que volia fer el referèndum a les seves instal·lacions; no s'escapi. I no es va fer perquè la justícia ho va impedir, perquè, si per vostè és, i pel senyor Montilla, allò es celebra dintre de l'ajuntament, de forma absolutament il·legal. Perquè en democràcia hi han regles i hi ha legalitat, com deia; hi ha una regla, en aquest cas de l'Administració local, que diu que no es

poden fer referèndums de qüestions que estiguin lluny de l'àmbit municipal.

Vaja, perquè ens entenguin, vostè pot preguntar, doncs, com algú deia..., bé, la portaveu Simó fins i tot ho havia dit en alguna intervenció, no? Doncs, per què no es pot preguntar per la independència si es pot preguntar per on passa la riera d'Arenys de Munt? Jo crec que amb el símil vostès s'han definit; és a dir, comparar per on passa la riera amb el trencament de la cohesió territorial i social d'un país és exactament el mateix –exactament el mateix. Miri, comparar en aquest cas la riera d'Arenys de Munt amb trencar... Vostè s'imagina que als Estats Units, a Nova York, ara arribés un senyor i digués: «Anem a..., que Nova York s'independitzi dels Estats Units.» Doncs, miri, és el mateix que comparar les voreres, anem a fer un..., vejam si les voreres volen ser grogues o vermelles a Manhattan. Per favor, una mica de serietat! Aquestes comparacions fan mal a la vista i a la democràcia. Per tant, siguin vostès respectuosos amb l'estat de dret i no comparin coses que són absolutament incomparables.

Per altra banda, nosaltres volem deixar ben clar que al que venim aquí és a demanar al Govern de la Generalitat que actuï conforme l'article 86.5 de l'Estatut. I no s'escaparan, és aquesta, i la moció anirà en aquesta línia, que compleixi l'Estatut i la legalitat vigent. No estem parlant de qüestions ideològiques, estem parlant de compliment de la legalitat vigent; una altra cosa és que vostès no la vulguin fer complir per la seva ideologia. Però aquesta és la nostra demanda. Per tant, no confonguem, que el que estem demanant és que es compleixi amb les lleis. I oi que a vostès els agrada estar a les institucions i comparteixen que poden governar Catalunya? Doncs, si la volen governar, respectin les lleis que regeixen per als ciutadans de Catalunya, per a tothom, per als governs i per als ciutadans.

I abans vostè parlava de democràcia i de consultes: «Deixem que la gent parli.» Miri, hi han qüestions que, quan no es respecta les regles de joc o la Constitució o l'Estatut o en aquest cas la legalitat vigent, no poden ser consultades. Hi han qüestions que són il·legals de per si, perquè no respecten drets fonamentals, perquè no respecten la legalitat. Vostè s'imagina que consultéssim ara a les persones d'un poble si poden entrar persones d'una ètnia o una altra al lavabo o si poden anar a l'autobús? Això és il·legal, això és inconstitucional, això va contra els drets humans; no es podria plantejar. Que parli la gent, no –que parli la gent, no–; la gent ha de parlar respectant els drets fonamentals, respectant la Constitució, respectant la llei. I no preguntar i consultar sobre qualsevol cosa. No hi ha res més antidemocràtic, hi insisteixo, que no complir les regles de joc.

Per tant, els demano que, si volen canviar les regles, les canviïn, que vagin al Congrés dels Diputats i aconseguixin les majories per canviar la Constitució, per modificar un altre cop l'Estatut d'autonomia, per fer el que vostè vulgui, però respectin les normes de joc. Vostè, senyor Ausàs, i el senyor Montilla que deixi de mirar cap a un altre costat i comenci a actuar, perquè molts ciutadans que no són independentistes pensen que el senyor Montilla amb la seva actitud està cometent una

irresponsabilitat, una omisió, per tal de mantenir-se al poder, i sembla que no li va gaire bé, perquè sembla que tampoc li servirà ni tan sols per a això.

Per tant, des del nostre punt de vista, i acabo, senyor president, el que volíem amb aquesta interpellació és posar sobre la taula que a Catalunya només es fan complir les normes quan interessa: quan no interessa, vostès no volen exercir les seves competències estatutàries, i quan sí, quan els interessa, van més enllà de les mateixes competències.

Per tant, siguin coherents, actuïn. I, si us plau, siguin govern de la Generalitat i deixin de ser o deixin d'utilitzar el Govern de tots, que hauria de ser per a tots, per a tothom, deixin d'utilitzar-lo per a uns quants, perquè al final tot els catalans...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...ens mereixem –acabo, senyor president– que el nostre Govern ens representi i treballi per fer complir les lleis per avançar tots plegats. Si vostès volen avançar només uns i dividir la societat catalana no és el nostre problema; nosaltres volem que es compleixin les lleis i l'estat democràtic a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades, conseller.

El president

L'honorable conseller pot fer la rèplica.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Rivera, per on vol que comenci? Miri, el Govern compleix la legalitat vigent, com no pot ser d'altra manera, ahir, avui, demà, sempre, en tots els casos; en el cas d'Arenys, per descomptat que també.

Miri, vostè, avui ho ha repetit i en el seu dia, doncs, va entrar una petició, abans n'hem parlat, al Departament de Governació i Administracions Públiques amb relació a aquesta qüestió, doncs, perquè actuéssim en una determinada direcció, que no és el que diu la llei, és el que diu vostè i és el que vol vostè que es faci. Per tant, en aquest camí no ens hi trobarà. Ja li avanço que no compartim, no compartim des del Govern, els fonaments de dret que esgrimeix en la seua petició, en la petició que va fer en el seu dia a través d'una carta al departament i en la que avui ens planteja aquí, en el Ple del Parlament de Catalunya.

En primer lloc, i n'he parlat abans, en primer lloc, cal puntualitzar, cal precisar que el Departament de Governació i Administracions Públiques no pot requerir de cap de les maneres, no pot requerir de cap de les maneres a l'ajuntament, en aquest cas l'Ajuntament d'Arenys, eh?, però en qualsevol cas que pugui ser semblant o paral·lel, no pot requerir a l'ajuntament, i en aquest cas concret d'Arenys, que suspengui o que impedeixi la consulta,

com vostè demanava expressament en el seu escrit, que suspengui i impedeixi la consulta, que és el que vostès sol·licitaven, perquè no està promoguda per ell, no està promoguda per un ajuntament, no està promoguda per una administració pública.

I quant a l'acord de l'ajuntament, el Departament de Governació entén que aquest acte s'inscriu en l'àmbit de les seves competències, de les competències municipals, de les competències d'un ajuntament, de fomentar, d'impulsar, de propiciar la participació de la ciutadania, participació de la ciutadania en totes aquelles qüestions que afectin el seu interès. En un cas sí i en un cas no? Home, és una manera molt particular, molt especial, d'entendre això de la participació de la ciutadania. Perquè en digui una cosa i no en digui una altra? Perquè es plantegin unes qüestions i unes altres no? Escolti, forma part de la competència municipal estricta, àmplia, moderna, ambiciosa, de fomentar, d'impulsar la participació de la ciutadania entre els seus veïns, en el seu paper, per tant, essencial com a dinamitzador social, que són els ajuntaments, i en les seves prerrogatives com a institució pública escollida democràticament. Per tant, forma part de l'àmbit de les competències municipals, d'impulsar, de fomentar la participació directa.

El Departament de Governació entén que l'acte municipal objecte de qüestionament no es pot interpretar en cap cas com una *autorització* –i ho cito literalment, com vostè deia en la seva petició–, no es pot entendre com una *autorització*, sinó com un suport d'aquell ajuntament a una actuació cívica promoguda per particulars, al marge de qualsevol competència directa que correspongui a l'ajuntament. Abans n'hem parlat: suport d'ajuntaments a qualsevol tipus de causa noble, que impulsi bona política, que agermani països, que uneixi ciutadans. Escolti, és així. Per tant, quin ajuntament no s'ha pronunciat sobre el dret, sobre el suport, doncs, al poble sahrauí, en contra de les condicions de vida d'uns ciutadans als camps de refugiats de Tindouf, eh?, al desert més aspre, i tantes altres qüestions.

Per tant, estem, senyor diputat, senyores i senyors diputats, en l'àmbit de les competències municipals. Per aquest motiu, a més a més, amb ple respecte a l'autonomia local, no pretén fiscalitzar actuacions que no corresponen a òrgans administratius, ni intervenir en el foment de la participació ciutadana per part d'un ajuntament, ni condicionar una declaració política realitzada lliurement per un òrgan que, senyor Rivera, no se n'oblidi, en l'àmbit local és manifestació de la democràcia representativa.

Per tant, el departament i el Govern han actuat correctament, compleixen la llei. Compleixen la llei, com no pot ser d'altra manera, de manera escrupolosa, en aquesta qüestió i en totes les qüestions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la fiscalitat (tram. 300-00229/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre fiscalitat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats... Honorable conseller, el Grup Popular considera que és el moment idoni per abordar una reflexió sobre la fiscalitat de Catalunya, i sobretot de com afecten i afectaran les decisions en matèria fiscal de ciutadans de Catalunya. Ahir vam abordar el debat de la supressió o modificació de l'impost de successions; nosaltres volem anar més enllà, volem abordar el debat de la fiscalitat a Catalunya. Volem abordar aquest debat donada la situació econòmica actual de crisi, per tots coneguda i reconeguda, i sobretot abans de l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat i de la presentació i posterior aprovació del pressupost de la Generalitat del 2010 i de la Llei de mesures fiscals i financeres. Trobem que és el moment idoni per parlar de fiscalitat a Catalunya.

Nosaltres considerem que parlar de fiscalitat a Catalunya vol dir parlar d'impostos propis, però també dels impostos cedits. I parlar de fiscalitat també suposa, de manera col·lateral, parlar de finançament i parlar de l'exercici de l'autogovern. En definitiva, que del que estem parlant és de la gestió dels recursos econòmics que tenim, recursos que provenen de la contribució dels ciutadans mitjançant la seva col·laboració a través dels impostos, per realitzar aquelles polítiques públiques. Ja ho diu la dita: si no hi ha protecció econòmica, no hi ha política efectiva.

En definitiva, davant d'aquest fet, davant d'aquesta reflexió, el Partit Popular de Catalunya, més enllà del debat que es va obrir i que considerem una mica estèril, de si la pujada o no d'impostos és d'esquerres o de dretes, si està bé o no abaixar impostos, nosaltres volem concretar la nostra interpellació en els fets que li hem comentat.

Nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, considerem que una bona política fiscal el que fa és utilitzar una eina tan important com són les mesures fiscals per fomentar i estimular l'economia. El Partit Popular ho ha fet, i els resultats formen part de la història de Catalunya i d'Espanya.

Les polítiques fiscals consistents en baixada d'impostos, com els deia, no són ni dolentes per naturalesa, ni molt menys porten un estigma o una etiqueta de dretes, com hem hagut de sentir moltes vegades a aquest hemicle. I, sobretot, es poden fer baixades d'impostos sense retallar prestacions socials; si us plau, deixin de dir aquesta frase, que no té cap tipus de sentit. La clau radica en l'administració de les despeses i les inversions, i vostès ho saben.

Nosaltres, senyor conseller, estem en contra de la pujada d'impostos, les del senyor Zapatero i també les que

es facin per part del Govern de Catalunya. I per això volem un pronunciament d'aquesta cambra. No podem abordar el futur amb la incertesa. Necessitem un full de ruta, però un full de ruta que optimitzi els nostres recursos i les potencialitats de les nostres pimes, que engresqui els nostres autònoms i comerciants i, sobretot, que traslladi confiança a inversors i capital estranger.

Si abordem la fiscalitat... I en aquest sentit hi ha diferents veus que s'han manifestat en contra de la pujada d'impostos. Vostè mateix, titulars dels diaris: «Castells considera inadequada la pujada d'impostos del Govern Zapatero.» Els nostres diputats han votat que no; els del PSC a Madrid votaran que sí a aquesta pujada d'impostos proposada pel Govern Zapatero.

Després, ja no per entrar en el debat de l'impost de successions que ahir vam tractar en profunditat, els mateixos dirigents del G-20 ja han manifestat que s'han d'impulsar mesures d'estímul fiscal, que són necessàries i que hem de frenar la despesa. Vostès ens han contestat que abordaríem la reforma de l'impost de successions, i al final ens han tornat a dir, amb paraules de vostè, que veu difícil la reforma en aquesta legislatura.

També, des del Banc d'Espanya, s'ha insistit que la reforma laboral suposa un gran obstacle per sortir de la crisi. El Banc d'Espanya alerta que apujar impostos retardarà la recuperació. Avui ens aixequem amb la Unió Europea, el senyor Almunia, que ens diu: «Compte, que perillen les pensions i les prestacions socials.» La CEOE critica la pujada d'impostos i de pressupostos. Són moltes, les veus autoritzades. El Fons Monetari Internacional. Ja no és el Partit Popular.

Per què davant d'aquest clamor, amb diferents veus, vostès recolzen la pujada d'impostos del senyor Zapatero i ens auguren que no poden abordar, per qüestions econòmiques, la reforma a Catalunya? Sincerament, no ho entenem.

Nosaltres considerem que la pujada d'impostos que planteja el pressupost per a l'any 2010, el pressupost de l'Estat, castiga l'estalvi i el consum. S'ha suprimit la deducció de quatre-cents euros de l'IRPF, i s'incrementa l'IVA de tipus reduït del 7 al 8 per cent, del 16 al 18 en el tram general, i acompanyat de retallades en la inversió productiva. Aquest no és el model que nosaltres plantejem per abordar el futur i la sortida de la crisi.

A més, la pujada d'impostos recaurà directament sobre les classes mitjanes i treballadors, que són els que realment en patiran aquestes conseqüències, perquè els estic parlant d'alguns rebuts, com són roba, sabates, electrodomèstics, rebut de la llum, rebut del telèfon, cotxes, habitatges, alimentació, hostaleria, restaurants, transport terrestre, i una llarga llista d'afectats directes. Nosaltres considerem que aquesta pujada d'impostos és injusta, antisocial, i l'única cosa que provocarà és més atur. (*Remor de veus.*)

Estem a Catalunya, què han votat els diputats...? Em sembla, senyor president, que no em poden interpellar els diputats, que estic interpellant jo el senyor conseller... (*Pausa.*) Però el que està clar és que els diputats també catalans i els partits que tenen representació al Congrés dels Diputats, a compte del que puguin, d'al-

guna manera, pactar en algun moment, votaran conjuntament amb el senyor Zapatero aquesta pujada d'impostos, hi votarà el tripartit conjuntament –veurem, senyora Patrícia Gomà, si ens desdiu–, votaran conjuntament la pujada d'impostos i la no-supressió en el tram normatiu que ens correspon, la pujada d'impostos a Catalunya. Aquest és el fet incontestable. Falten pocs mesos; les hemeroteques em desmentiran, en cas contrari.

Però és que, a més, apugen impostos sense atacar la qüestió fonamental, que és que no prenen mesures d'austeritat. Més impostos es tradueix també en menys diners per als nostres ajuntaments; en clau local, aquesta serà realment la conseqüència.

Però és que, a més, també li ho han dit els sindicats, que consideren prioritari que s'estimuli el consum. I no veiem que les mesures que es puguin prendre des dels diferents departaments..., si no van lligades amb una actuació clara i contundent en matèria fiscal, estan condemnades a la nostàlgia; no tindran cap tipus d'efectivitat. Els sindicats USO-UGT i Comissions Obreres de Catalunya han considerat avui que és prioritària l'estimulació del consum. UGT ha denunciat que l'augment de l'IVA penalitza el consum, i ha apuntat que el que falta és fomentar-lo augmentant la capacitat adquisitiva a través de millores salarials.

Com li deia, de manera col·lateral hem de parlar de finançament. On està el gran pacte? Si ara tindran tants diners, amb aquest pacte tan meravellós, per què ha d'apujar els impostos als catalans? O és que, com deia el Partit Popular, aquest sistema de finançament el que ens ha portat és un major endeutament i el que provoca és la pujada d'impostos? Al final ens sortirà car als catalans, si resulta que hem de pagar el finançament de Catalunya amb les pujades d'impostos del senyor Zapatero. Massa car.

Però parlem també de l'autogovern de Catalunya. I li'n posaré un exemple: impost de successions. Jo els convidaria que agafessin vostès, doncs, el que han fet amb el seu autogovern algunes comunitats autònomes, com La Rioja, com la Comunitat Valenciana, com la Comunitat de Madrid. Per què nosaltres no hem exercit la competència de legislar sobre la tarifa? La Rioja, Múrcia, Comunitat Valenciana, Madrid i Castella i Lleó tenen una tarifa diferent? En l'IRPF paguen menys que nosaltres. Per què a Catalunya mai s'ha abordat la modificació en l'exercici de la competència que tenim? Això no toca, no correspon abordar la reforma de l'IRPF a Catalunya.

Patrimoni. Si tan clar tenen que la seva funció, com ens va dir el senyor Comín, és la redistribució dels recursos econòmics, per què han votat a favor de la supressió de l'impost de patrimoni? Per què no aborden la modificació de la SICAP? Perquè tenen por, o perquè no poden? D'aquí també podrien recaptar.

Bé, després ja conclouré.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a la interpellació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats... Bé, vostè suscita un tema d'una enorme importància. Jo, quan vaig veure que es proposava fer una interpellació sobre el capteniment respecte a la fiscalitat..., sembla que toca fer-ho, no? Estem al Parlament i estem parlant d'una qüestió que constitueix una qüestió d'interès per a la societat, i no només d'interès per a la societat, que la societat està permanentment interessada per aquest tema, sinó d'enorme rellevància de cara a les polítiques que han d'adoptar els governs, no?, a l'acció política dels governs.

De manera que em sembla molt pertinent que al Parlament de Catalunya tinguem l'oportunitat de fer un debat assossegat, un debat de fons sobre aquesta qüestió. Tindrem ocasió de fer-lo. De fet, debats en fem constantment, assossegats i de fons ja no tant. Tindrem ocasió de tornar sobre aquest tema evidentment quan presentem els pressupostos de la Generalitat, no?

Jo li voldria fer, abans de res, dues reflexions de fons i després dues consideracions més de tipus polític, no?, respecte a què hem de fer des de Catalunya. Dues consideracions de fons en el moment en el que som, en el moment present, perquè no per casualitat hi ha tot un debat sobre si cal apujar o no impostos, què hem de fer, etcètera. Es vol treure punta de vegades a l'anècdota. Jo els demano que quan assenyalen amb el dit la lluna mirem la lluna, tots plegats, no mirem només el dit; ja no els dic que no ens dediquem a mossegar el dit, amb fruïció de vegades extraordinària, digna de millor causa... Que jo entenc que es produeixi, perquè la política, què vol que li digui?, és així; però jo entenc que la política ha de ser una altra cosa. Això és la petita política, a la qual tots som molt aficionats, no? Ja veu que parlo en primera persona del plural. Però hauríem d'evitar-ho, per respecte als ciutadans. De manera que quan algú ens assenyalen la lluna amb el dit podem dir-li: «No, tu t'equivoques, allò no és la lluna, allò és un altre satèl·lit, no?, o és un planeta determinat, vés a saber quin, o una estrella fins i tot.» I després, doncs, diem, aquest dit, a més..., no acaba de funcionar, això; però, mossegar el dit vol dir que és el més apropiat? Perdem de vista quin és el debat important.

Jo li voldria fer dues reflexions de fons. Primera, miri, avui la prioritat és la recuperació econòmica, aquí i a tot arreu. La prioritat és la recuperació econòmica, no la consolidació fiscal. Avui, aquí. I això em permeto dir-ho jo, naturalment; ho opina el partit del qual formo part amb gran orgull; ho opina, jo crec, el partit al qual està vinculat el partit del qual jo formo part amb gran orgull, i jo crec que ho opina la immensa majoria de persones amb un cert coneixement del tema i tots els governs que han hagut de fer alguna cosa en aquest camp –tots. La prioritat és la recuperació econòmica. Per cert, evidentment, vostè ho ha citat i és veritat, ho

opina el G-20, ho opina la Comissió Europea, ho opina el Fons Monetari Internacional, ho opina l'OCDE, ho opina tothom. Avui, quina és la prioritat? Tornar a créixer; escolti, com més aviat millor.

I per tornar a créixer hem d'incórrer, probablement, en dèficits per estimular la demanda. Quin és el millor dèficit? Aquell que ens permet tornar a créixer com abans millor. Miri, és aquest. (*Veus de fons.*) I quina és la millor manera de lluitar contra el dèficit?, sap quina és? Tornar a créixer. La millor manera de lluitar contra el dèficit? Tornem a créixer, i no es preocupi que ja anirem acabant amb el dèficit. I això és el que pensa el món; per cert, no perquè el món s'hagi tornat boig, perquè hagi deixat de raonar, sinó perquè ha après dels seus errors, entre altres coses.

I una de les coses positives que et donen les crisis, de vegades, no?, que és que permet comprovar que els errors que ens van portar a crisis anteriors no els repetim, miri. I com que als anys trenta va succeir que al món en aquell moment de crisi en lloc d'incórrer en dèficits per compensar la caiguda de l'activitat del sector privat va voler compensar el pressupost, el que va fer és contribuir al fet que la caiguda fos més gran.

I la segona lliçó que va treure el món és que no s'ha de retirar la medecina abans d'hora, que és el que estan dient ara, perquè ara molts països ja estan sortint de la recessió –molts, per sort, al món. I l'avís, el missatge que estan donant és: «No tingueu pressa.» No tingueu pressa perquè als anys trenta els Estats Units –el Roosevelt, l'any 37– i el Japó els anys noranta, a la segona meitat dels noranta, van caure en aquest error, van retirar la medecina abans d'hora, l'estímul fiscal. I com que la van retirar va tornar a recaure el malalt perquè no estava prou recuperat, prou restablert. De manera que, primera qüestió, que jo em sembla que en aquest debat de fons tan important hauríem d'establir i jo crec que hi ha prou..., com li ho diria, no?, en aquesta cambra tots plegats tenim prou elements per poder compartir aquest punt. Avui la prioritat és aquesta.

I evitem, per favor, els dogmatismes pressupostaris; tots, els d'un extrem i els d'un altre. Els d'aquells que diuen: «En tota circumstància, dèficit zero.» Doncs, no. Quan hi ha una recessió important no hi ha d'haver dèficit zero. I el d'aquells que diuen: «En tota circumstància un dèficit ben, ben..., que faci goig.» Tampoc. Quan s'està creixent no té per què haver-hi dèficit, de manera que..., primera qüestió.

Segona qüestió de fons –de fons–, i aquesta no està circumscrita al cicle econòmic. No està circumscrita al moment de la conjuntura recessiva que encara tenim, sinó que és més permanent, és més estructural: no hi ha estat del benestar digne d'aquest nom sense fiscalitat. No n'hi ha. Escolti'm, miri, què vol que els digui? Volem un estat del benestar digne d'aquest nom? Jo crec que sí que el volem, amb matisos, uns el volem més, altres el deuen voler menys, però el volem, no? És bo per a tots, no?, que hi hagi un estat del benestar digne d'aquest nom. Doncs, si el volem hi ha d'haver fiscalitat.

De manera que guardem-nos de fer discursos que en el seu contingut intrínsec contenen un missatge contra la

fiscalitat *per se*, perquè és negatiu, m'entenen? –perquè és negatiu. I algú que hagués escoltat el debat d'ahir, per exemple, sobre l'impost de successions..., mirin, un marcià que hagués baixat de Mart i s'hagués quedat mirant el debat jo tinc la impressió que hauria tret la conclusió que tres grups d'aquesta cambra –posem dos i mig, no pel pes quantitatiu del tercer– estaven decididament en contra de la fiscalitat *tout court*, en general, per definició. Doncs això és negatiu –és negatiu. Volem un estat del benestar digne d'aquest nom? Doncs necessitem fiscalitat. I ho hem d'explicar i s'ha de fer pedagogia. Perquè és molt fàcil, davant de qualsevol impost, dir: «Home, preferiríem que no hi fos.» Qualsevol impost, escoltin. Però, oi que volem un estat del benestar? Doncs volem fiscalitat.

Perdonin, i perquè hi hagi una fiscalitat que sigui acceptada socialment per una gran majoria dels ciutadans, sense la qual no hi ha ni estat del benestar ni fiscalitat, hi ha d'haver un pacte. Hi ha d'haver un pacte entre els que paguen més dels que reben i els que reben més del que paguen. És clar que sí!, sabent que en el conjunt tots hi guanyen, tots, perquè un país amb cohesió social, amb serveis com Déu mana, amb la garantia que tothom tindrà serveis públics universals és millor per a tots. Entre altres coses, és un país que pot treure el millor de tots els ciutadans, miri, que és bastant important, és el principal capital que tenim. M'entenen?

De manera que són les dues qüestions de fons. Ens podríem posar d'acord sobre aquestes qüestions ja que vostè m'invita a fer un debat tan interessant sobre una qüestió tan rellevant com aquesta? Jo crec que sí que ho hauríem d'intentar, no?, perquè són qüestions molt rellevants. Aleshores, evitem el joc gallinaci, el vol gallinaci de la política: el fet de voler només anar-se a fixar en el dit, la mossegadeta en el dit, a veure si tirem una pell de plàtan perquè aquell rellisqui. Va..., però si això no porta enlloc, home! No porta enlloc en cap terreny, ni tan sols quan aquell rellisca, perquè la conclusió que acaben traient els ciutadans és que no val la pena, escolti'm, perquè saben que tot són petits trucs que no tenen cap mena d'interès. Vostès volen que entrem en aquest joc?, volem entrar-hi en general? Doncs fem-ho, home! Sí, llavors hi ha d'entrar tothom, pot entendre-ho? Clar, hi ha d'entrar tothom. A veure, tothom va tirant pells de plàtan, i què, al final?, –i què?–, i on porta tot això? Enlloc.

De manera que jo els invito que tinguem un debat de fons, de veritat, sobre les qüestions que valen la pena, que són aquestes dues, avui –són aquestes dues. I a Catalunya ens podríem posar bastant d'acord. Déu n'hi do com ens hi podríem posar, a fi de bé per a tots. Escolti'm, tampoc no vull fer ara..., dir: «Oh, això és bo per al Govern.» No, per al Govern també, és clar; el Govern representa, diguem-ne, el conjunt del país, no?, quan hem de buscar un símbol. Però ens beneficia a tots, de manera que jo els proposaria que aprofitem l'avinentesa per intentar-ho.

I avui, doncs, hauríem de dir: «Escoltin, doncs, sí, avui el que toca és la recuperació; quan tornem a créixer acabarem amb el dèficit», i, evidentment –evidentment–, escoltin, hem de tenir en compte que el dèficit

no pot durar sempre. De manera que aquesta situació d'estímul fiscal té dos límits –dos. Un, no pot haver-hi un dèficit permanent del 10, el 12 per cent del PIB; evidentment que no. Si tornem a créixer no hi serà. I si no tornéssim a créixer... –no passarà; bé, no vull fer moltes profecies, però jo crec que podem dir amb bastants fonaments que això no succeirà–, doncs, aleshores ens hauríem de replantejar el nostre nivell de sector públic, evidentment, si resultés que això esdevé crònic i estem sempre amb un dèficit del 10 al 12 per cent del PIB. Segon límit: no podem tenir estat del benestar digne d'aquest nom, com abans he dit, sense fiscalitat. De manera que hem de trobar un pacte més o menys permanent. Això és el que jo crec que hem de fer.

I després, en els minuts que em quedaran per fer la segona rèplica, voldré fer alguna consideració sobre què crec que podríem fer des de Catalunya en aquest terreny.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica té la paraula la diputada Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el millor respecte als ciutadans és tocar de peus a terra, cosa que nosaltres podem acreditar i ho fem. El que passa és que no confiem sincerament en la gestió que fan vostès dels recursos públics. I, per tant, jo no li he parlat de no-fiscalitat, li he parlat d'optimització de la fiscalitat. Que..., què vol dir? Que faig una adequada optimització dels recursos i, per tant, faig una despesa adequada i unes inversions adequades, de tal manera que em puc permetre un marge per reduir impostos. Això és el que el Partit Popular li traslladava.

Sí que és veritat, en situacions econòmiques, que podem compartir la base. Només hi ha dos recursos: o l'endeutament o la pujada d'impostos. I, per cert, endeutament que el senyor Zapatero, si les publicacions no són incorrectes, aquest exercici 2009 tancarà amb més de 100.000 milions; res, això és fruit d'un dia, no es veia a venir. Nosaltres considerem que la política fiscal irresponsable és, precisament, una de les més insolidàries.

I no compartim amb vostès que una retallada d'impostos hagi d'anar a retallar l'estat del benestar social. Si us plau, això fa mal a les orelles als ciutadans de Catalunya; no torni a justificar les despeses innecessàries, les males utilitzacions dels recursos públics i després recorrin a la gent que ho necessita per justificar pujada d'impostos. Això no cola, això és el Parlament de Catalunya: parlem directament i representem els ciutadans de Catalunya. Això no és una càtedra d'economia de la universitat. Això és tocar de peus a terra. I la gent sap molt bé que quan els recursos es gestionen bé un es pot permetre la baixada d'impostos.

Però, és més, nosaltres del que li parlàvem, i precisament esperant la presentació de la Llei de mesures, és de la política fiscal òptima, que no té per finalitat la

baixada o l'eliminació dels impostos, sinó, com li he dit, la redistribució de la renda i el propi creixement, que nosaltres considerem que és l'adequat; però que el que sí que implica és una responsabilitat per part del Govern de ser conscient que un euro de despesa pública en aquests moments ens està costant molt més que un euro. I, en aquest sentit, atès aquest cost econòmic, deriva la responsabilitat de gastar i de ser austers amb el que és la despesa pública. Això és del que el Partit Popular li volia parlar.

Unió Europea desconfia també d'Espanya, de les pensions i de les prestacions. Per tant, aquest és el plantejament que nosaltres volem que vostès abordin i reflexionin a l'hora de plantejar la Llei de mesures fiscals i financeres.

I, per cert, senyor Castells, no és cap diputat ni expressident del meu partit qui ha fet referència a la insubmissió fiscal. En tot cas, ha estat el senyor Maragall, parlant de l'Estatut d'autonomia, que ha dit als catalans que hauria d'anar-se a la insubmissió fiscal. Això no ho ha sentit vostè en veu del Partit Popular.

Estem d'acord amb vostè, una bona política fiscal ens pot ajudar a sortir i és en el que nosaltres estarem amb el Govern, en com podem estimular i com podem optimitzar els recursos públics que tenim, perquè sabem que és una fita a llarg termini. Però jo li vull dir que és necessari que vostès facin una reflexió sobre la mesura fiscal, sobre l'impost de societats, que el que fa és reduir la rendibilitat de les inversions, sobre la possibilitat que tenim de modificar amb l'IRPF i que tenim en el tram normatiu possibilitats, sobretot tenint en compte, com li deia, que les nostres pimes, els nostres autònoms, les empreses a Catalunya, que saben que estan suportant una pressió fiscal més alta que d'altres territoris de l'Estat espanyol.

Senyor Castells, hi ha dades que són incontestables: el nombre d'aturats, que ha incrementat d'una manera desproporcionada; el nombre de llars en què tots els seus membres són a l'atur; la quota hipotecària mitjana mensual dels catalans; el deute extern; els indicadors de confiança... Totes ens aboquen que fem una reflexió i que utilitzem aquesta eina tan potent com és la fiscalitat per estimular. No li dic, com deia el senyor Zapatero, que sigui de manera permanent, però considerem que en aquests moments no utilitzar-la seria una irresponsabilitat.

Nosaltres sabem que governar de manera..., com ho fan vostès, amb pacte amb tres partits, és complicat; però els posem una fita per davant: em sembla que els ciutadans de Catalunya i Catalunya estan per davant dels interessos de partits i, per tant, de la justificació. Per què no són valents?, per què no retallen en alguna conselleria?, per què no són conscients d'algunes prestacions que estan donant algunes administracions que conjuntament amb la catalana actuen en el nostre territori i troben l'eina de l'austeritat? Ja sabem que no la utilitzen molt, però des del Partit Popular estarem al seu costat en totes aquestes mesures que el portin a l'austeritat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per exercir el torn de rèplica, en nom del Govern, té la paraula el conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president... Senyora diputada, miri, li ho he dit abans, jo ara voldria fer alguna reflexió sobre el que podem fer des de Catalunya, no? Vostè, fixi's que el seu discurs bàsicament consisteix a donar el missatge que tenim una despesa pública que s'ha disparat, que és aquesta la culpable del dèficit i que el que hauríem de fer és ser molt més austers en la despesa. I aquí, jo crec que aquest missatge és un missatge profundament equivocat.

Miri, si avui tenim dèficit a Catalunya, com en té l'Estat espanyol, com en tenen tots els països, no és perquè se'ns hagi disparat la despesa, no és perquè tinguem un sostre de despesa massa alt; és perquè s'han ensorrat els ingressos. Escolti'm, per això hi ha dèficit a tot arreu.

De manera que la primera qüestió que vostè planteja, d'una manera, deixi'm que li ho digui, no?, distorsionant la realitat –anava a utilitzar un qualificatiu més exagerat, però no ho vull fer, perquè crec que el to del debat no ho mereix–, «el dèficit és a conseqüència d'una despesa disparada», no és cert. Escolti'm, hi ha dèficit perquè s'han ensorrat els ingressos. Vull dir, aquí i a tot arreu, eh? I això ha portat que, evidentment, mantenint la despesa o fent un gran esforç –ara li ho explicaré–, hi hagi un dèficit molt important. I no busqui punts de comparació, perquè hi sortiria perdent.

Segon missatge equivocat: «Això és una cosa excepcional que només passa a Catalunya» –i vostè de tant en tant hi afegeix– «i a Espanya.» Home, no, escolti'm, no. Sap quin dèficit tindran els Estats Units? Dotze per cent, 12 i mig; Anglaterra, 10 i mig, 12 per cent, superior, bastant superior al nostre. Al nostre –i no ens agrada, escolti'm, pot comprendre que no ens agrada que se'ns hagin ensorrat els ingressos–, doncs, serà del 2 i mig per cent, l'any passat, no?, que és l'últim any del qual tenim dades, 2,5, 2,6 per cent del PIB.

De manera que deixi'm que li ho digui. Vostè vol veure la realitat tal com és o té un discurs fet i aleshores agafa aquelles parts de la realitat que li convenen? Però amb això l'únic que aconseguirà és que els ciutadans mirin cap a una altra banda. Que no ho veu, home? –o dona.

Segona qüestió. Miri, nosaltres davant d'això hem de veure què podem fer a Catalunya. Accepto tot tipus de suggeriment, de crítica constructiva, d'aportacions, perquè és un problema que ens toca a tots. Ara, jo crec que estem fent el que toca. Davant d'un ensorrament dels ingressos, què és el que no hauríem de fer? És retallar aquella despesa que és imprescindible en aquests moments més que mai, que és, u, la inversió, i per això l'any 2009 ha estat un any rècord quant a xifra inversora, perquè ajuda a sostenir l'activitat econòmica; dos, la despesa adreçada a polítiques com l'ensenyament, la salut, els serveis socials, que són indispensables ara més que mai per tenir un país relligat, un país cohesionat, un país que funcioni, més que mai, perquè precisament l'augment de l'atur ens ha de fer pensar en el risc de frac-

tura social. Que estem evitant, eh? Escolti, amb un augment molt important de l'atur, de deu punts en dos anys, de moment, en aquest país estem..., vam aconseguir el petit miracle d'integrar 1.200.000 immigrants en un temps rècord i ara estem aconseguint el petit miracle que hi hagi un atur del 17, 16 per cent a Catalunya sense problemes rellevants. Escolti, tot problema únic és un problema greu, que quedi clar, però sense problemes socials rellevants, gràcies al fet que estem mantenint aquestes polítiques.

De manera que, si volem mantenir aquestes polítiques, que són les que fan el gruix de la despesa de la Generalitat, no oblidem mai que la Generalitat té un pressupost que bàsicament és en serveis personals que presten persones. I si hi volem seguir invertint, miri, vol dir que el 90 i escaig per cent de la despesa de la Generalitat no el podem retallar.

Dit això, i sabent, per tant, que el problema no és que s'hagi disparat la despesa, nosaltres hem de fer el que puguem? Sí, per donar exemple i per dir als ciutadans que ho estan passant malament: «Nosaltres en som conscients i els primers que fem sacrificis allà on podem som nosaltres.» Per això ja l'any passat vam adoptar un conjunt de mesures d'austeritat, el mes de juny, que va anunciar el president, de congelar determinades partides, de congelar sous d'alts càrrecs i de bloquejar les plantilles. Tot això és el que es va fer. I s'ha mantingut i s'ha intensificat el mes de juny d'aquest any, amb una retallada de 1.000 milions, 800 i escaig, perquè encara no sabíem com acabaria el finançament.

De manera que hem volgut mantenir aquella despesa que és indispensable en temps de crisi i a la vegada hem volgut donar exemple allà on era possible fer-ho. Això és el que hem fet. I aquest és el capteniment del Govern, ja que vostè me'l demanava.

Però li haig de dir més –i deixi'm acabar només amb això, senyor president, ja acabo–: Catalunya no només ha d'actuar amb els instruments, el Govern, que li són propis, aquells que estan al nostre abast; nosaltres també hem d'opinar sobre totes aquelles polítiques econòmiques que afecten l'economia catalana, evidentment que sí, perquè ens toca i perquè ens convé.

Per això el Govern, constructivament, sabent que... –escolti'm, a nosaltres no ens agrada que altres governs ens diguin el que hem de fer, de manera que nosaltres hem de ser prudents quan opinem de coses que pertoca fer a altres governs–, no podem estar absents en aquells debats que afecten mesures de política econòmica que són essencials per al futur de la nostra economia.

I jo crec que aquí podríem també posar-nos d'acord. I ho hem de fer perquè ens toca i perquè ens convé, i ens convé naturalment perquè el que passi a l'economia espanyola, molt bona part, té un efecte molt clar sobre l'economia catalana, i les mesures que s'adoptin a nivell espanyol el té sobre el futur de la nostra economia.

De manera que també en aquest punt jo els invito que, com podem fer en tantes altres coses, des d'aquest Parlament, sense donar lliçons a ningú, tractem, això sí, de donar exemple.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 300-00232/08)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el títol de la interpellació és prou genèric, prou ampli per parlar de força coses en l'àmbit de les infraestructures.

Nosaltres, tanmateix, volem centrar aquest debat amb relació a dos punts. Un, de caràcter de context, que seria inaudít no fer-ho aquesta setmana: el Pacte nacional d'infraestructures vostès el signaran no com a pacte nacional d'infraestructures, sinó com un full de ruta, un mer full de ruta del Govern de la Generalitat aquest mateix divendres. Però, per altra banda, també entrar a fons en un dels problemes que té justament l'execució de l'obra pública en aquest país, que són les dificultats objectives per poder concretar projectes i sobretot per poder finançar aquests projectes. Aquests dos elements volem que siguin les dues columnes en base a les quals bastirem aquesta interpellació.

Recorden que el Govern de Catalunya, el president de la Generalitat, va proposar diversos pactes nacionals: el Pacte nacional per a l'habitatge, el Pacte nacional per a la recerca, el Pacte nacional per la immigració; de fet, hi ha hagut un altre gran pacte nacional, el d'educació, més enllà d'aquest plantejament que es va fer des del Govern.

Però, des de l'oposició, Artur Mas va posar sobre la taula la necessitat de fer un gran pacte nacional d'infraestructures, amb un doble objectiu. El primer és blindar determinades actuacions; en allò que en diem «la cultura del no», ajudar el Govern a poder desplegar en el territori determinades actuacions que són imprescindibles, assumint col·lectivament el cost que en determinats llocs suposa el fet de mantenir aquesta posició, i, també en positiu, ajudant el Govern a fer pedagogia sobre la necessitat de dur a terme aquelles actuacions.

I el segon objectiu és blindar determinades actuacions estratègiques en matèria d'infraestructures al canvi d'alternança política, a, diguem-ne, les diverses aritmètiques parlamentàries. Dit d'una altra manera, que governi qui governi Catalunya hi hagi determinats projectes que sabem del cert que quedaran blindats, diguem-ne, a les vicissituds estrictament electoralistes, amb el benentès que, des que es decideix de fer una gran actuació en matèria d'infraestructures fins que es concreta, i vostè ho coneix perfectament, tot el període

pot oscil·lar entre sis i deu anys. Per tant, segur que pot afectar més d'un govern.

I a partir d'aquí hi havia diverses maneres d'acostar-se a aquest pacte nacional. L'opció quantitativa, que és la llista telefònica, que és posar-ho absolutament tot d'una manera plana, sense incorporar cap mena de prioritització. I l'opció qualitativa, que és la que ens exigeix en aquests moments el país, i més en una situació de crisi econòmica: nosaltres hauríem d'haver estat capaços, vostès haurien d'haver liderat fixar vint, trenta grans infraestructures estratègiques de país i blindar-les des d'un punt de vista de calendari, des d'un punt de vista de finançament, des d'un punt de vista de la seva definició, de la seva naturalesa.

Llistat telefònic, el paper ho aguanta tot; opció estratègica de transformació de país en un moment de crisi econòmica. Prioritzar, senyor conseller, en aquests moments no és una opció; prioritzar és un imperatiu, i vostès renunciïn a fer aquesta prioritització.

Un dels grans problemes que ha tingut, justament, la concreció de la política en matèria d'infraestructures en el si del tripartit ha estat la incapacitat que han tingut de posar-se d'acord en determinats temes, i el quart cinturó n'és el més evident.

Però, més enllà d'això, aquest pacte nacional té dos altres problemes greus de credibilitat: un va relacionat amb allò que els avançava, va relacionat amb, diguem-ne, tota la política de finançament i de finançament d'infraestructures, i l'altre, la incapacitat del Govern de Catalunya de mantenir una coherència aquí i a Madrid, que és on correspon.

I permetin-me que vagi al nucli d'aquesta interpellació. Afirmar, per part del president de la Generalitat, per part del conseller de Política Territorial, sense esbossar cap somriure, afirmar que d'ara fins al 2020 es garanteix 100.000 milions d'inversió en aquest Pacte nacional d'infraestructures és una frivolitat. I vostè ho sap. És enganyar la gent i enganyar absolutament tothom, perquè les xifres que en aquests moments tenim sobre la taula de licitacions, d'execucions reals de pressupostos, de nous pressupostos contradiuen radicalment aquesta afirmació. El gran drama d'aquesta proposta de pacte nacional és que no és creïble, és que no s'aguanta des d'un punt de vista de credibilitat de finançament.

Permetin-me que els posi diversos elements. Disposició addicional tercera, que era justament l'eina potent que teníem per garantir que hi hagués aquest desplegament sostingut d'infraestructures. El dèficit acumulat en aquests moments, des del 2007, és de 2.507 milions d'euros, que o l'Estat no ha pressupostat o l'Estat ha estat incapaç d'executar, davant del silenci, davant de la complicitat del Govern de la Generalitat de Catalunya i, concretament, del PSC.

Permetin-me que aprofundeixi en aquest element. Les inversions de l'Estat a Catalunya per als pressupostos de l'any 2010 baixen un 5,4 per cent respecte del pressupost de l'any anterior. Catalunya hauria de rebre el 18,4 per cent i rep el 15,2 per cent, cosa que no passa amb altres comunitats autònomes; Andalusia ha de rebre el 17,7 per cent i els pressupostos diuen que rebrà el 17,7 per cent.

Falten 661 milions en projectes que queden pendants de determinar. En els mateixos pressupostos per a l'any 2010 l'Estat reconeix que l'any 2009 deixarà d'executar 635 milions, en actuacions que no són menors, conseller. És a dir, deixarà d'invertir en la B-40, deixarà d'invertir en la connexió de la ronda Litoral amb la C-32, deixarà d'invertir en el desdoblament de l'A-2, de la nacional II –aquesta és una obra dramàtica, i vostè la viu directament; l'Estat espanyol, amb relació al desdoblament de la nacional II cap a la frontera, és incapaç de gestionar-ho adequadament.

La nova estació Sagrera-Meridiana. Rodalies de Barcelona hi havia previstos 154 milions. Sap quants reconeix l'Estat que n'invertirà? Cap, zero, ni un; zero en rodalies. Aquesta és una prioritat amb relació a la Societat Estatal d'inversions en Transports Terrestres, 2.507 milions d'euros.

Però a més a més la licitació baixa i cau en picat. Com poden dir i explicar a la gent i solemnitzar que hi haurà una inversió de 100.000 milions el 2020 quan, amb dades fresques d'ahir de la cambra de contractistes, la licitació de la Generalitat cau un 53 per cent, senyor conseller?

La licitació de l'Estat cau un 45 per cent en els nou primers mesos de l'any. En els vuit primers mesos de l'any el grup Fomento deixa de licitar el 71 per cent.

Una dada que és molt contundent, perquè s'adonin de la magnitud d'aquesta frivolitat. En el pacte nacional s'assegura que fins al 2015 hi haurà una inversió de 4.995 milions d'euros en carreteres. Saben els nou primers mesos de l'any quant ha estat capaç de licitar el Govern de la Generalitat de Catalunya en carreteres? Vint-i-tres milions; no arriba ni al 0,5 per cent d'allò que diuen que faran. Com poden explicar totes aquestes coses, senyor conseller? Posem-nos a treballar de veritat, mirem quines són les prioritats, blindem aquestes prioritats, mirem com ho financem: disposició addicional tercera, que es compleixi; pressupostos de la Generalitat?, d'acord; participació del sector privat?, home..., però fem-ho d'una manera correcta i fem-ho d'una manera sensata.

I després hi ha un altre argument de dir: «L'important no és licitar molt. L'important és que s'executi.» Però tenim projectes aturats. Va haver de ser Artur Mas en el debat de política general que forçés que s'iniciessin les obres de l'eix Transversal després de vint mesos –de vint mesos– d'estar aturades i ara, a corre-cuita, vostès posen les màquines en el territori. L'Albinyana-Valls fa més d'un any que està licitada, adjudicada, però no contractada, i aquestes obres no comencen de cap de les maneres.

Però la darrera qüestió, senyor president, el problema de fons és que no hi ha projectes nous, és que la immensa majoria dels projectes que s'estan pressupostant i executant són projectes antics, i especialment de l'Estat, són els projectes de l'any 1996, són: l'ampliació del port, l'ampliació de l'aeroport i el tren d'alta velocitat. Si no hi ha projectes nous, si no podem licitar noves actuacions, escolti, el Pacte nacional queda en paper absolutament mullat.

Senyor conseller, l'objectiu d'aquesta interpellació és buscar punts de consens, oblidi aquesta llista, oblidi la gesticulació, oblidi aquest paper mullat, i aquest país ens exigeix determinació, valentia, per fixar prioritats amb capacitat real de transformar el territori. Estiguin a l'alçada de les circumstàncies.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació anterior el conseller Castells, adreçant-se a una diputada del Partit Popular, ha parlat de la lluna i del dit, i li ha dit: «Deixi d'assenyalar la lluna i dir allà hi ha la lluna i no veure la lluna i només veure el dit, i no només veure el dit, sinó mossegar el dit.» No diré que vostè avui en la seva intervenció hagi optat per mossegar el dit, fins i tot estic disposat a admetre que vostè ha vist la lluna. Però, sap què li passa, senyor Rull? Li passa com aquells de molts llocs de Catalunya on la saviesa popular ha estès aquella imatge dels «pescallunes». Vostè intenta pescar «la lluna en un cove». La lluna reflectida en un riu la intenta pescar en un cove, i, naturalment, el cove surt buit perquè no surt ni aigua, ni lluna. Vostè ha sortit a pescar i no ha trobat absolutament res. I no ha trobat absolutament res perquè planteja un argument que és un pur sofisme. Diu: «El Pacte nacional d'infraestructures és paper mullat, els 100.000 milions d'euros no s'aguanten per enlloc i la prova que no s'aguanten per enlloc és la disposició addicional tercera.»

És una falsedat construïda sobre una falsedat. És veritat que ja estem bastant acostumats que el seu grup parlamentari intenti construir veritats sobre falsedats, i a cop de repetir falsedats convertir aquelles falsedats en presumptes veritats que no ho són, i que no ho són perquè no se sustenten per enlloc.

Dit d'una altra manera, senyor Rull, vostè, conscientment, d'una forma contumaç, no ha volgut entendre els mecanismes de la disposició addicional tercera, i això li fa saltar pels aires tota la seva argumentació. Perquè, si alguna gràcia té la disposició addicional tercera, probablement gràcia que haurem d'agrair a la capacitat negociadora de la gent del Departament d'Economia i Finances, és que té doble o triple blindatge. Primer perquè garanteix un percentatge, però, segon, perquè garanteix l'execució, i, tercer, perquè si aquesta execució no es produeix garanteix en liquidació de dos anys en dos anys transferència neta de recursos a la Generalitat perquè sigui la Generalitat que gast.

És a dir, de les previsions de la disposició addicional tercera que hipotèticament situaríem del 2007 al 2013 en, aproximadament, 35.000 milions d'euros, no se'n perdrà ni un, perquè els que no gastí l'Estat, si no els gasta, els gastará la Generalitat per transferència neta:

liquidació en diners, assumpció d'aquests recursos i execució de projectes per part del Govern de la Generalitat. Això està així previst i està així blindat.

I, per altra banda, vostès cometen un altre error, que l'hi explicaré en el torn de rèplica amb xifres concretes respecte a obres concretes, que és que, com que tampoc no entenen els mecanismes de blindatge intern dels pressupostos generals de l'Estat, consideren com a perduts o no gastats diners que corresponen a diverses anualitats. I que l'únic que ha de fer el Govern de la Generalitat –l'únic que ha de fer el Govern de la Generalitat– és assegurar-se que el Govern de l'Estat no ens els compti dues vegades any rere any.

Tot allò que ha passat a la SEITT, per exemple, en parlar en el torn de rèplica amb un exemple concret que vostè diu zero i que jo li diré que és una altra cosa, que és el cas de la despesa en rodalia a través de la SEITSA, són diners que estan garantits pel mecanisme de transferència d'un organisme estatal que no té perquè donar compte, pressupost per pressupost, sinó que se'ls pot guardar d'una anualitat a l'altra. El que passa és que aquesta gran frivolitat que vostè diu que és el Pacte nacional d'infraestructures, fruit d'un procés molt llarg, fruit d'un procés de negociació, fruit d'un procés de priorització, de jerarquizació, de tot menys de guia telefònica, els ha deixat aïllats. I es produeix una evidència, que és que no signant el Pacte nacional d'infraestructures queden dues forces polítiques i una patronal. I tothom a la resta de la societat catalana el firma i, a més a més, sap que vostès hi estan d'acord en el 99 per cent i que només un 1 per cent, i encara matisadament en aspectes, no és del gust del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

És a dir que, per una banda, vostès han quedat aïllats fora del pacte per una tossuderia en fer-ne una lectura lineal sense entrar en el detall de com el Pacte nacional d'infraestructures, ben vist per tothom, no és prou ben vist per vostès. I, per altra banda, queda clar també que la suposada opció de guia telefònica no té res a veure en allò que va popularitzar, parlamentàriament parlant, la guia telefònica, que és la reiterada insistència d'un anterior president de la Generalitat de Catalunya que ens amenitzava debat darrere debat, i sobretot els debats d'orientació política general, exclusivament amb una guia telefònica. No hi ha guia telefònica? Vostès estan aïllats, aquest pacte no és una frivolitat i els 7.000 milions d'euros, que són una xifra rodona, emblemàtica, estan calculats de la forma següent: si la disposició addicional tercera, fins a 2013, ja en garanteix, posem per cas, de l'ordre de 35.000 en els set anys següents, del 13 al 20, molt serà que no en garanteixi 35.000 més, o 30, posem per cas.

Per tant, només amb la inversió de l'Estat en l'horitzó dels dotze anys de vigència del Pacte nacional d'infraestructures queda clar que la previsió que fem és que, en compliment del Pla Catalunya que negociem any a any pel que fa a les inversions de l'Estat a Catalunya, es produeixin en aquests dotze anys els 35.000 de la disposició addicional tercera més la continuïtat d'una política inversora que no podria baixar d'una xifra aproximadament equivalent. I és també molt evident que els altres

30.000 milions d'euros, a raó de 2 o 3.000 per any, els ha de poder fer amb tota tranquil·litat, perquè ara són 4.000 cada any, el Govern de la Generalitat.

Si comptem tota la inversió la Generalitat està fent de l'ordre de 6.000 milions d'euros/any. Però ja li ho baixo –ja li ho baixo–, la previsió d'inversions la podem situar en una mitjana de 3.000 per als propers dotze anys, si vostè ho vol, atenent-nos a les circumstàncies de la crisi, i amb aquests dotze per tres trenta-sis arrodoniríem els 100.000 milions d'euros que estan calculats, fil per randa, d'acord amb la disposició addicional tercera i d'acord amb les previsions de les inversions del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I una darrera qüestió, una vegada més –una vegada més– no saben llegir els pressupostos generals de l'Estat. I en un intent de desprestigiar la política del Govern de Catalunya i la fermesa del Govern de Catalunya amb relació a les inversions de l'Estat a Catalunya i el compliment de l'Estatut ignoren la secció trenta-dos i diuen: «En inversió directa 15,5 per cent.» El conjunt de la reserva pressupostària per gastar a Catalunya compleix escrupolosament el 18,82 per cent, perquè dels 1.000 milions que hi ha a la secció trenta-dos 660 i tants, que són els que vostè apunta com a dèficit, estan apuntats pel compliment de la disposició addicional tercera i negociarem com fem cada any el Govern de la Generalitat de Catalunya amb el Govern de l'Estat per decidir, conjuntament, en quins projectes prioritàriament els gastem.

En el fons –en el fons– he repetit aquestes setmanes un argument que vull tornar a repetir, que és: pel que fa a les infraestructures viàries... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), –un moment, senyor president–, pel que fa a les infraestructures viàries el Govern de Catalunya està fent ara les que s'haurien d'haver fet fa vint anys i no hi va haver ni els diners, ni el coratge de fer-les; està fent ara i té l'obligació moral i política de fer aquelles que no es van fer fa vint anys. I, pel que fa al conjunt de les inversions, el Govern de Catalunya està ara abordant una dotació potent del país en infraestructures per assegurar que aquest país que vol tornar a ser motor de l'economia espanyola ho sigui sense cap coll d'ampolla i tingui el parc d'infraestructures físiques, però també de recerca, que un país modern necessita.

I, lamentablement, li he de dir, senyor Rull, que el país del segle XXI que hem de fer no aniria per bon camí si anéssim pel camí que vostè ens assenyala, perquè és el camí de «pescar la lluna en un cove». I aquest país pot anar en la bona direcció si és capaç de tirar endavant el conjunt de les previsions i de les prioritats i de les qüestions que planteja, entre altres, el Pacte nacional per les infraestructures, que està ben pensat, que està ben pactat i en què vostès no hi han volgut ésser, probablement per una rebequeria.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers..., vostè ha fet malabarisme, com és habitual, amb un conjunt de xifres; però, sap quin problema té aquest malabarisme? És que topa de manera constant i reiterada amb els elements objectius. És a dir, la liquidació dels pressupostos generals de l'Estat és un element objectiu. Les dades són objectives. Els documents són oficials. Els pressupostos de l'Estat en els quals hi ha una memòria que explica quin ha estat realment el nivell d'execució és un element objectiu. I, per tant, per molt que vostè ens utilitzi aquest malabarisme, això hi és.

La licitació mínima en matèria de carreteres de la Generalitat de Catalunya aquest any 2009 és una evidència. És a dir, vostès només han estat capaços de licitar 23 milions d'euros –23 milions–, i ens en prometen, d'ara fins l'any 2015, 5.000 milions. Expliqui menys malabarismes i expliqui exactament quin serà el nivell d'inversió d'ara fins a l'any 2015. Perquè, escolti, amb aquest nivell de licitació que han exhibit durant l'any 2009..., no, no, escolti, set anys, no: trenta, quaranta o cinquanta, d'anys, per poder arribar a aquest objectiu.

Aquestes són les dades que vostè hauria de ser capaç de poder rebatre, i és incapaç de fer-ho, perquè s'amaga darrere aquesta retòrica pomposa. Però, més enllà d'això, les xifres són les que són, els números són els que són, les dades són les que són, i són, des d'aquesta perspectiva, irrefutables.

Disposició addicional tercera, que és un dels elements –no l'únic, un dels elements, un més–: quin és el plantejament? El 18,6 per cent s'aplica sobre allò que efectivament ha liquidat l'Estat. Si no hi ha projectes, la liquidació de l'Estat baixa en el conjunt de l'Estat, i d'una manera molt específica a Catalunya. I, senyor conseller, aquests diners no es recuperen, aquests diners es perden. I en una situació de crisi econòmica es perden diners.

Problemes, doncs, que tenia el Pacte nacional per a les infraestructures? Diversos. Però n'hi ha dos que fan que les discrepàncies siguin insuperables. Un l'hem dit: que és pla, que no hi ha prioritització, que no té credibilitat des d'un punt de vista econòmic; i aquest hauria d'haver estat l'element clau del pacte nacional. Però el segon, la segona qüestió és la debilitat del PSC amb relació al PSOE, que fa que aquest pacte també quedi en no res.

Nosaltres, el que hem demanat és unitat d'acció. Demanem una cosa tan simple, tan bàsica, en aquest pacte nacional, com el següent, que és que allò que els partits catalans ens comprometem a demanar al Govern de l'Estat siguem capaços també de defensar-ho a Madrid. Una cosa tan bàsica, tan simple com aquesta: coherència d'acció, en la mesura que pràcticament la meitat de les previsions d'aquest pacte nacional, d'aquest full de ruta del Govern, corresponen al Govern de l'Estat. I vostès són incapaços de mantenir aquesta unitat d'acció.

Un exemple. Aquest pacte nacional preveu que s'ha de desdoblar la nacional 420 des de Reus fins a la nacional 232, a l'Aragó. Ahir mateix, en el Congrés dels Diputats, Convergència i Unió presentava una proposta

que va ser votada en contra pels diputats socialistes, i pels diputats socialistes del PSC. En aquest cas concret, la resta de grups es van arrenglar al costat de Convergència i Unió, i vostès van perdre justament en allò que demanaven en aquest Pacte nacional per a les infraestructures. No són creïbles. En el Pacte nacional per a les infraestructures diuen: «No, no, escolti, nosaltres demanem la gestió de l'aeroport del Prat», i a Madrid, quan es vota, voten exactament el contrari –exactament el contrari. Vostès demanen, en el Pla Catalunya d'inversions diuen: «Volem que l'Estat inverteixi aquest volum d'inversió en aquestes prioritats», i els pressupostos generals de l'Estat els ignoren radicalment. Què fa el PSC? Vota sistemàticament que no al que ha demanat a Catalunya i li salva la cara per enèsima vegada al Govern Zapatero. Aquest és el drama. No és creïble des d'un punt de vista de les dotacions econòmiques, perquè vostès prediquen una cosa, i en l'execució, en la licitació i en la planificació n'estan fent exactament la contrària, i des d'un punt de vista de treballar plegats no són capaços de mantenir la posició.

Debilitat i poca cohesió del Govern de Catalunya, que impossibilita que puguem posar sobre la taula actuacions importants de país: quart cinturó, millora de les rodalies, una xarxa de mercaderies específica per als ports de Tarragona i de Barcelona cap a la frontera –primer element. Segon element, no hi ha disponibilitat pressupostària, i vostès són incapaços d'agafar el bou per les banyes i de dir quines han de ser les prioritzacions, un pacte absolutament pla. I tercer, la seva feblesa a Madrid; són incapaços...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...de mantenir aquesta unitat d'acció. Aquests són els tres pecats del Pacte nacional per a les infraestructures. I per això vostès, aquest divendres...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...faran un exercici de gesticulació, però el país, senyor president, no necessita gesticulació, necessita governs fermes, amb capacitat real de transformar el país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Miri, el que passarà demà és que vostès per enèsima vegada faran el ridícul. Vostès, senyor Rull, van començar a fer el ridícul l'any 1982, quan un conseller d'Obres Públiques de la Generalitat va dir: «L'any 84 estarà desdoblant l'eix Vic-Ripoll.» No han sigut capaços, en vint-i-tres anys, ni de començar-lo! –ni

de començar-lo! L'eix Vic-Ripoll s'està desdoblant ara. I vostès han fet el ridícul fins a les últimes conseqüències en aquesta i altres obres; també en l'eix Transversal.

Perquè en l'intent de desprestigiar el Govern de Catalunya, vostès sistemàticament volen tirar terra sobre l'acció del Govern de Catalunya, però és un clamor que avui s'està fent més obra pública que mai i més ben feta que mai en aquest país (*remor de veus*), perquè vostès... (*persisteix la remor de veus*), vostès, senyor Rull, han fet en això reiteradament el ridícul. L'han fet perquè atribuir al senyor Mas la capacitat de moure l'eix Transversal, quan va estar negant, una setmana abans que comencés, que fos possible que de veritat continués la carretera de Masies de Voltregà fins a Ripoll, quan estava absolutament tot preparat, va ser un ridícul espantós.

Però, vaja, en la seva manera d'analitzar els números, hi ha, un cop més, la ignorància sistemàtica, que és insultant per a la intel·ligència, de tota aquella gent que només que entra a Catalunya es topa amb obres públiques a tot arreu –a tot arreu. N'hi poden haver algunes que tinguin algun problema, però en general –en general–, està clar que s'està fent més obra pública que mai. I, en qualsevol cas, deixi'm dir-li unes quantes coses.

Primera, senyor Rull, només el diputat Casadesús, que gesticula i vocifera mentre jo estic parlant (*rialles i remor de veus*), és víctima directa del ridícul del seu partit amb relació a l'eix Vic-Ripoll, m'entén? Perquè n'és un usuari constant i ha hagut d'aguantar en el territori una promesa incomplerta durant més de vint anys. Ara, senyor Rull, només des de la Direcció General de Carreteres, sense passar per GISA, aquest Govern ha licitat aquest any 70 milions d'euros –70!, 70. Per tant, vostès no saben ni comptar. I a mi, des que era molt petit, molt petit, quan fèiem *dictados*, em van ensenyar que el més important i més elemental és saber sumar, restar, multiplicar i dividir. Les regles de tres i les arrels quadrades ja eren per als savis; però això i el *dictado*, per passar l'examen d'ingrés, era elemental.

Torno..., en tot cas, fixi's bé, anem al gra, ja que estem parlant de tocar de peus a terra. La nostra escassa capacitat d'influència farà que d'aquí a final d'any l'Estat liciti a Catalunya 1.556 milions d'euros. Licitàrà l'estació de la Sagrera per 677; licitarà l'accés ferroviari a l'aeroport de Barcelona; licitarà la millora i el soterrament de l'Hospitalet; licitarà per 120 milions d'euros la connexió de la línia Madrid-Barcelona amb el corredor del Mediterrani; licitarà la variant de Gerri de la Sal per 38,60 milions d'euros, i en conjunt, d'aquí a final d'any –d'aquí a final d'any–, només amb dues obres, Sagrera i accessos a l'aeroport, l'Estat licitarà 1.000 milions d'euros, i en conjunt hi ha el compromís del ministre de licitar 1.556 milions d'euros.

Però, és més, amb relació a la SEITT i a les rodalies, aquest any, el Govern de l'Estat s'ha gastat de l'ordre de 1.076 milions d'euros: 205 de la Direcció General de Ferrocarrils, 188 per part d'Adif, 128 a través del contracte programa Adif-ministeri, 430 per part de Renfe-Operadora, i en licitarà 123 a través de la SEITT, que és aquell organisme que vostè diu que la previsió del ministeri és que no se'n gastarà cap.

I encara una darrera qüestió: d'aquí a uns mesos, el Govern de la Generalitat licitarà la variant de Santa Susanna, a Riner –d'aquí a uns mesos vol dir demà–, 5 milions d'euros; d'aquí a uns mesos licitarà l'ampliació del port de Blanes, 22 milions d'euros –vol dir demà–; licitarà Salardú-Baquèira, 4 milions i mig d'euros, d'aquí a uns mesos –en aquest cas sí–; Vilanova de la Barca - Térrens, 71 milions d'euros, d'aquí a uns mesos; 65 milions d'euros –i això l'afecta directament– a arquitectura, equips i instal·lacions de les obres de perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa... I així podríem anar dient...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...o 29 milions d'euros a l'autovia de la Pineda a Tarragona.

La veritat –la veritat, la veritat–, senyor diputat, és que no hi ha pitjor el que sigui que qui no vol ni veure...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...ni escoltar, ni llegir. I, sobretot, no hi ha re pitjor que qui no sap ni sumar, ni restar, ni multiplicar, ni dividir.

(Remor de veus. El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Senyor Rull, és que això és un debat pautat, que hi ha dues intervencions... *(Remor de veus.)*

El Sr. Rull i Andreu

Aquí, senyor president, hi ha hagut unes...

El president

Senyor Rull, no li dono la paraula –no li dono la paraula. Senyor Rull, no li dono la paraula! No li dono la paraula, senyor Rull. *(Pausa.)* És que sempre hi ha al·lusions en una interpellació, sempre –sempre. Per tant... *(Veus de fons. Pausa.)* I no acabarem mai.

Interpel·lació

al Govern sobre l'Administració de justícia en el context de crisi econòmica (tram. 300-00233/08)

Catorzè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre l'Administració de justícia. Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

(Persisteix la remor de veus. Pausa.)

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president, honorable consellera, senyors diputats, senyores diputades, com el que seu títol indica, aquesta interpellació té com a objectiu explicar, exposar la relació que té i està tenint l'actual crisi econòmica amb l'Administració de justícia a casa nostra, quina ha estat la resposta del Govern davant aquesta situació i quines són les mancances que en matèria de recursos humans, materials, judicials i informàtics pateix aquesta Administració des de sempre, i molt especialment des de fa sis anys.

La meua intenció és no només fer una crítica de la situació i una anàlisi dels diferents sectors, sinó també unes propostes de futur que permetin donar solucions a curt i mitjà termini: jutjats, personal i mitjans materials, especialment els processos informàtics necessaris per fer de l'Administració de justícia una administració eficaç i eficient, reformes legals i, molt especialment, compliment de l'Estatut. Fa tres anys que tenim aprovat l'Estatut d'autonomia, i el títol tercer està pràcticament sense complir.

L'impacte de la crisi econòmica sobrecarrega de feina els jutjats de Catalunya. La memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens diu clarament que l'any 2008 hi ha un 88 per cent de jutjats saturats, quinze punts més que l'any 2007 i setze punts més que l'any 2006. L'any 2009 encara no ho sabem, però imaginem que arribarem ja quasi al 100 per cent.

La crisi triplica l'impagament d'hipoteques i dobla la demanda per acomiadaments. Catalunya és la comunitat que registra major nombre de concursos de creditors. Només l'any 2008 han estat 1.044, el triple que el 2007. I, pel que fa als procediments per acomiadament, n'hi han hagut, el primer trimestre de l'any 2008, 4.647, quan el 2007 van ser 15.000. Són dades de la mateixa presidenta del Tribunal Superior de Justícia el dia de l'any judicial.

També, en matèria penal no ens quedem curts, i és la mateixa fiscal superior la que demana canvis legals urgents per donar resposta a problemes antics, que estan en boca de tots.

Els furt, aquest delictes que és menor és el que afecta més quantitat de ciutadans, però resulta impune per la ineficàcia del sistema i apella amb urgència a una reforma del Codi penal que, amb totes les garanties i amb tota la celeritat, pugui imposar pena d'arrest menor al delinqüent. Les dades són molt preocupants, també les va donar el dia de l'apertura de l'any judicial la fiscal superior. Durant l'any 2008, només la ciutat de Barcelona va ser escenari de vuitanta mil furt, robatoris inferiors a quatre-cents euros.

En aquesta mateixa jurisdicció, del gener a l'octubre de 2008, hi han més de setanta-cinc mil sentències per executar a tot Catalunya, vint-i-cinc mil més que l'any anterior, d'acord amb un informe del Consell General del Poder Judicial. I els partits judicials més afectats, a part de Barcelona ciutat, són Manresa, Vilanova, Tarragona i Mataró. L'impacte de la crisi ha entrat fortament dins l'Administració de justícia, l'impacte del gran nombre d'afers judicials i del seu increment deriva del

tancament d'empreses, de l'impagament d'hipoteques, increments respecte de l'any anterior en un 148 per cent, o de l'incompliment de contractes o de l'impagament d'arrendaments, cosa que ha evidenciat que la justícia a Catalunya no està preparada per assumir aquesta situació de col·lapse. Ni en els jutjats mercantils, que ha suposat en el 2008 un 41 per cent més de la seva activitat que l'any anterior, ni en els socials, on s'ha incrementat un 30 per cent més de l'activitat respecte de l'any anterior, ni tampoc en els jutjats civils, que han patit un increment del 21 per cent, ni tampoc en els contenciosos, que a hores d'ara tenen dotze mil assumptes pendents. I això parlant dels més sobrecarregats.

A més de la crisi econòmica, l'impacte de la manca de recursos s'ha vist agreujada per l'entrada en vigor de noves normes sense el corresponent pressupost per complir-les. Exemples en són la Llei de violència domèstica, la Llei concursal, la reforma que hi va haver respecte de les competències dels jutjats contenciosos, o la més recent, la Llei del trànsit. Totes elles dins d'aquests sis anys de govern tripartit i dins d'aquests sis anys de govern Zapatero. Que junt amb els recursos humans escassos no fan altra cosa que saturar més i més els jutjats penals i d'instrucció.

Des de fa quatre anys, la presidenta del Tribunal Superior no fa més que demanar atenció urgent, demana resposta al Govern de Catalunya, i com que a vegades no té resposta, demana resposta al Govern de Madrid. És la primera vegada en la història de les competències a Catalunya que la presidenta del Tribunal Superior vagi a demanar auxili al Consell General del Poder Judicial o al ministeri, perquè no té resposta de qui realment és competent, que és el Departament de Justícia del Govern de Catalunya.

L'Administració catalana, què hi diu? Que tot va raonablement bé. Això és el que diu l'Administració catalana. Aquesta frase la diuen molts i molts consellers d'aquest Govern, quan no saben donar resposta, diuen l'Administració de justícia, l'agricultura, el comerç van raonablement bé. Un exemple: en la memòria, la presidenta del Tribunal Superior reivindica la creació de cent seixanta òrgans judicials nous dient que són els que estan per sobre dels mòduls establerts pel Consell General del Poder Judicial, i en prioritza cinquanta. El Govern respon que en crearà vint, igual que l'any passat i que l'altre i que l'altre i que l'altre. Però és que ara estem en crisi econòmica, portem tres anys que ja s'albirava aquesta crisi i la resposta és igual que fa deu anys. Vint jutjats, vint-i-dos, divuit.

Un mitjà de comunicació deia el següent: «La crisi triplica l'impagament d'hipoteques i duplica les demandes per acomiadament. La xifra dels òrgans judicials sobrecarregats s'incrementa el 88,4 per cent. La presidenta diu en la memòria: "Urgeixen reformes abans que la justícia s'enfonsi definitivament." La memòria del 2008 del Tribunal Superior dibuixa un panorama descoratjador de l'Administració judicial, obsoleta, sobrecarregada i llastrada per la crisi econòmica, que ha causat impacte en unes estructures judicials poc adequades i mancades de flexibilitat per adaptar-se sense nous recursos econòmics a la conjuntura actual.»

Consellera, falten més jutjats, falten més jutges, falta una actualització dels processos informàtics, falta personal en moltes oficines judicials i el personal que tenim arriba en alguns partits judicials a més del 60 per cent d'interins.

Hem patit un retard de més cinc anys per fer efectiva l'organització de la nova oficina judicial i un retard de tres anys per publicar una nova bossa d'interins i portem tres anys de retard per exigir el compliment del títol tercer de l'Estatut d'autonomia.

Respecte al tema de personal, consellera, la sala de govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el mes de maig passat va escriure al Consejo General del Poder Judicial i al Ministeri de Justícia dient que sigui el ministeri el que prengui la iniciativa en la reordenació de les plantilles dels jutjats catalans, i assumeixi així una competència que pertoca al Departament de Justícia. La sala de govern recorda que des de l'any 2006 s'està demanant a la Generalitat que intervingui en la racionalització de les plantilles de funcionaris, ja que en alguns jutjats estan sobredimensionades i en altres infrautilitzades.

Jo recordo que Convergència i Unió en moltes comissions de justícia hem presentat quantitat de resolucions, de propostes de resolució en tots els sentits que avui he parlat. I només en diré una com a exemple de la ceguera del Govern: creació de més jutjats mercantils, any 2005, any 2006, any 2007, any 2008. Finalment, què ha passat, consellera? Que a finals del 2008 es van crear el número 7 i el número 8, però al mateix temps de crear-se dos jutjats, el Consell General del Poder Judicial va obligar a crear sis jutjats de reforç en els jutjats mercantils de Catalunya, perquè el desordre i l'acumulació d'assumptes era tal que van haver de posar una solució d'urgència.

Sap quina és la definició d'aquest Govern en matèria de justícia? La ceguera, no saben veure els problemes, no saben donar solucions i s'omplen la boca dient que ho fan millor que ningú i millor que mai.

Espero amb delit la seva resposta i sobretot, consellera, les seves propostes de millora de la justícia, perquè si no les planteja amb seriositat, l'Administració de justícia a Catalunya quan la tornem a rebre el Govern de Convergència i Unió necessitarem deu anys per posar-la al dia respecte del 2003.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Justícia, la senyora Montserrat Tura.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltíssimes gràcies, molt honorable president del Parlament; gràcies, il·lustres diputats i diputades, honorable diputada que ha fet la interpel·lació... És veritat que vivim una situació de crisi econòmica en què cap de nosaltres havíem conegut, una variació en negatiu dels indicadors econòmics amb tanta rapidesa com la que

estem vivint. Tinguéssim la responsabilitat que tinguéssim, havíem viscut crisis als anys setanta, als anys vuitanta, fins i tot als anys noranta i no havíem vist de cap de les maneres que mentre el PIB creixia un 3,6, l'any 2007, el segon trimestre de l'any 2009 disminuïa un 4,5. Tampoc havíem vist que l'IPC, que estava en un 4,3 de creixement positiu l'any 2007, estigués en un creixement negatiu en el moment actual de mig punt. O que els aturats, que l'any 2007 els teníem a 265.000, els tinguem en aquests moments a 531.000 aproximadament. I tampoc havíem vist en una dècada un creixement demogràfic amb la complexitat del que hem vist.

Li explico tot això per contextualitzar-ho i per dir de cap de les maneres se li escapa a qui els està parlant i al conjunt del Govern que la situació des del punt de vista econòmic i el que ens pertoca de governar en aquests moments no és gens fàcil. Ara, la intervenció que ha fet la diputada interpellant, que amb anterioritat havia tingut responsabilitats en l'àmbit de la justícia, té quelcom de..., com li diria jo?, de ratllar... la irresponsabilitat. I demanar responsabilitats des de posicions irresponsables a vegades es fa molt difícil.

La interpellant ha vingut a dir que en els darrers cinc anys l'Administració de justícia a Catalunya ha entrat en un desori extraordinari, ha obviat, això sí, que hi havia condicions que provocaven un determinat creixement de demandes en unes jurisdiccions, perquè..., de cap de les maneres jo he vingut aquí a negar que hi hagi problemes en el conjunt de l'activitat i problemes en determinades jurisdiccions. Però un país i molt especialment uns determinats serveis públics estan molt més preparats per enfrontar una crisi si en l'etapa immediatament anterior de l'arribada d'aquesta crisi o just en el moment de la crisi la inversió que s'està realitzant i les millores que s'estan realitzant són molt importants. I tal vegada, perquè en una interpellació no tenim temps, la interpellant pensa que ens oblidat de l'etapa en què era responsable, i si mencionem l'etapa en què era responsable ens dirà: «clar, vostès només ensenyen el retrovisor», per tant, no mirarem pel retrovisor, parlarem de les coses concretes que s'han produït.

De les declaracions de la presidenta a l'obertura de l'any judicial va fer l'afirmació que, efectivament, si comparàvem l'any 2008 amb l'any 2009 s'havia produït un 8,7 per cent d'increment en els assumptes entrats, però que també s'havia produït un 8,5 per cent en els assumptes resolts. Per tant, és que s'hi han posat més mitjans. Si s'han produït més entrades i s'han produït més respostes, no s'ha incrementat el col·lapse, sinó que s'han produït més mitjans.

També, efectivament, i no va ser el Consejo General del Poder Judicial així a iniciativa pròpia, hem passat de tenir sis jutjats mercantils a tenir-ne, comptant els doblats en aquests moments, catorze. Per tant, clar, passar de sis jutjats mercantils a passar a catorze i sumant-hi, a més a més, els reforços que s'han donat a Lleida, a Tarragona i a Girona, tal vegada hem fet alguna cosa. Perquè de jurisdiccions n'hi han hagut que han crescut: la mercantil, en un 87 per cent, però resulta que l'increment d'òrgans per afrontar el mercantil supera el 100 per cent; la social, que també ha crescut, efectivament, ha crescut

en un 28 per cent, però s'acaba de reforçar i s'acaba de reforçar en un 12 per cent pel que fa a jutges, en un 15 per cent pel que fa a secretaris. Per tant, també d'aquí a uns dies veurem com aquesta tendència baixa.

El que no s'ha dit és que hi ha circumscripcions que han baixat, i, per tant, que, efectivament, això ens permet plantejar-nos que alguns efectius que tenim en circumscripcions que han baixat puguin anar d'un costat a l'altre. Bé, ja ho farem quan arribi el moment. Espero comptar amb el seu suport quan després es digui que hi ha funcionaris que estaven en una jurisdicció que se'ls ha dit que passessin en una altra.

Li recordo, per si no ho té present, que de totes maneres la remodelació de plantilles, com que no tenim competència plena en matèria d'execució de personal, cal que la ratifiqui el ministeri. (*Veus de fons.*) No tinc cap intenció d'entrar en un diàleg, ens estem interpellant i jo li estic responent.

Per tant, quan vostè diu: «la presidenta diu al ministeri...», no, és que, clar, com que la manera com vostès van negociar el traspàs fa que no tinguem competències en aquesta qüestió, hem d'acabar anant al ministeri, perquè el ministeri ens autoritza. Vostè s'ha oblidat d'això.

Segona qüestió: des de l'any 2005 fins al moment actual s'han creat noranta-cinc jutjats nous; noranta-cinc jutjats nous, perquè se'n facin una idea, és aproximadament tota l'Administració de justícia de la Comunitat de les Illes Balears, més de la comunitat de justícia de la Comunitat de Cantàbria, més del que té Extremadura, quatre vegades més del que té La Rioja. És a dir, hem fet, en quatre anys, quatre vegades més del que té La Rioja i igual o estructurat jutjats que significarien haver posat en marxa l'Administració de justícia de comunitats d'aquestes característiques.

Clar, vostè diu: «La presidenta n'hi demana seixanta i vostè només n'hi posa vint.» Sap quants se n'hi posava a principis dels anys 2000? Dos, tres, algun any quatre; l'any que s'havia arribat a una xifra més elevada havia estat vuit. En el que portem d'aquest mandat se n'han posat seixanta. A la interpellant li semblen pocs.

Bé, pel que fa a les obres finalitzades, s'han fet inversi-
ons per valor de 662 milions en millora d'equipaments i 150 milions en millora de tecnologia. Som la comunitat autònoma amb una tecnologia més avançada. Tothom sap que l'Administració de justícia partia d'una situació molt dolenta. No sé per què partíem d'aquesta situació tan dolenta; sincerament, no sé per què partíem d'aquesta situació tan dolenta, potser ens ho poden explicar. Però com que partíem d'una situació molt dolenta la inversió en més de 150 milions en aquests últims quatre anys ens porta a ser la comunitat autònoma que més ha invertit i que té els processos, des del punt de vista de mecanització de l'Administració de justícia, més avançats. La resta de comunitats autònomes vénen a Catalunya a veure els nostres processos.

Els estic dient amb això que estem bé? Pel que a mi m'agradaria estar, estem molt lluny d'allà on jo voldria estar. Ara, per una administració de justícia en què teníem palaus de justícia corcats pels corcs, alguns d'ells

apuntalats, el palau de justícia seu del Tribunal Superior de Justícia, des de feia anys, amb una xarxa, perquè queien el vitrall i la façana damunt dels vianants..., doncs, tenint en compte com ens vam trobar nosaltres la situació en matèria de justícia, no estem allà on ens agradaria estar, però estem molt bé.

Pel que fa al nombre de persones per jutge, la ràtio de persones per jutge a Catalunya és quasi de vuit, 7,87; un 12 per cent per sobre de la mitjana espanyola en el seu conjunt.

Pel que fa a la litigiositat, la tenim molt elevada, en aquests dos àmbits que s'han mencionat, social i mercantil, de manera important, a causa de la crisi, però la litigiositat en el seu conjunt la tenim sis punts per sota de la mitjana espanyola.

Està bé que en parlem i està bé que discutim com tenim l'Administració de justícia. A mi m'agrada que aquest Parlament se'n recordi que tenim competències en l'àmbit de l'Administració de justícia. Ara, si ho fem, fem-ho amb rigor; donem, a més a més, les fonts, perquè això és molt important.

I utilitzo els meus últims segons per dir que des de l'any 2007 s'han fet nous palaus de justícia, la qual cosa significa nova organització –és l'única comunitat que ha organitzat nova oficina judicial– i nous sistemes informàtics, a punt de connectar tots els deganats, que serà la primera comunitat capaç de fer-ho, a Cornellà de Llobregat, al Prat de Llobregat, a Igualada, a Olot, a Ripoll, a Sant Boi de Llobregat, a Vilafranca del Penedès, a Vilanova i la Geltrú, a Cerdanyola del Vallès, a la Bisbal d'Empordà, a Falset, a l'Hospitalet, a Santa Coloma de Gramenet, al Vendrell, a Granollers, a Manresa, a Terrassa, a la Ciutat de la Justícia, a Barcelona; l'ampliació, que és una duplicació, de Reus, i la reforma d'un palau de justícia que ens queia.

Bé, si a vostè li sembla que hem estat poc actius, que hem estat inoperants, que a més a més som cecs, perquè és la paraula que ha utilitzat, si no ho recordo malament, ceguera, aleshores qualifiqui aquesta acció de govern de només quatre anys.

Gràcies.

El president

La senyora Núria de Gispert té la paraula.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president... Honorable consellera, començo per on vostè ha acabat. Considerem que el Govern català, el Govern tripartit, des de fa sis anys, en matèria de justícia, és inoperant, inactiu i cec. Vostè m'ha dit «irresponsable». No, senyora consellera: coneixedora de causa, hi porto molts anys, he estat molts anys en el Departament de Justícia, i no només com a consellera, vaig començar com a funcionària, després com a subdirectora, després com a secretària general i després set anys de consellera. I m'estimo l'Administració de justícia, cosa que no veig en absolut ni en vostè ni en l'anterior responsable. (*Remor de veus.*)

Les dades reals de la memòria del Tribunal Superior és que en un any quinze punts més en els jutjats col·lapsats, del 73 al 88. Les memòries anteriors al 2004 mai havien criticat tant l'Administració de justícia. I no posi l'exemple dels jutjats mercantils, perquè sembla que no conegui la realitat. Des del 2004 que van crear-se, tot el món jurídic i judicial demanava deu jutjats, consellera, perquè deien que Catalunya era de les que més assumptes tindria. Estem en el número 7 i 8 el 31 de desembre del 2008, després de reclamar-ho en totes les memòries. I vostè em diu: «Ara en tenim catorze.» És mentida. Tenim vuit jutjats titulars i sis de reforç, que vol dir temporals i que vol dir que donen solució momentània i provisional a la situació de col·lapse extraordinari que tenia aquesta jurisdicció. Per tant, no m'expliqui sopars de duro, consellera, no me'ls expliqui.

Personal. Escolti, consellera, m'és igual que signi el Ministeri de Justícia l'anàlisi de les plantilles, però ho ha de fer, perquè és necessari per a la reorganització de les oficines judicials. I no em parli de competències, el Govern de Convergència i Unió va lluitar amb els governs del PSOE primer i després amb el PP, però molt pitjor amb el PSOE, per aconseguir les competències que tenim, per reduir la laminació que ens van fer de l'Estatut d'autonomia del 79. I vam ser la primera comunitat autònoma a rebre-les, en tres moments diferents, per fastiguejar, perquè el que volien era negar-nos les competències, primer en materials, després en fiscalia i després en personal.

I vostès què han aconseguit en sis anys? Si no han aconseguit res! Si l'únic que han aconseguit és incrementar l'interinatge en un 40 i en un 50 per cent! Encara recordo el seu antecessor dient que tenia el 25 per cent d'interins i que en un pim-pam els passaria a titulars! Si no fan ni una sola convocatòria que duri un any! Si encara estem esperant el final de la convocatòria del 2006 de personal d'oficines judicials.

I vostè podria tenir les competències, i no les té, i no les té perquè no vol, perquè és més feina i perquè li és més fàcil dir: «Això depèn del Ministeri de Justícia, perquè les competències que tenim són minses.» No digui falsedats, i amb perdó, no digui falsedats. Exerceixi les seves competències, que no les exerceix. Faci-ho de veritat i llavors potser deixaré de dir que són inoperants, inactius i cecs, perquè avui ho són.

I acabaré amb una frase de la presidenta del Tribunal Superior. Diu: «Sí, tenim molts edificis nous, molta pedra nova, però l'organització de l'oficina judicial hem trigat cinc anys a començar-la –cinc anys a començar-la–, quan de l'oficina judicial és competent de l'Administració catalana, quan la reforma de l'oficina judicial és del 2003.» I a més a més diu: «No funciona l'Administració de justícia com una administració del segle XXI perquè falta capital humà i no ens posem d'acord amb el Departament de Justícia en tots aquests aspectes. I els processos informàtics són molt moderns, però no funcionen, perquè van al ralenti.» Tot això ho diu la memòria del Tribunal Superior, de l'Administració de justícia, del 2008, consellera, però vostè no ho veu, no ho sent, no li interessa.

Al conseller anterior, al senyor Vallès, no li interessava en absolut l'Administració de justícia, i a vostè, em sap greu dir-ho, però tampoc li interessa. No sé què més li interessa, però la justícia no. I això es nota en el funcionament de l'Administració de justícia, perquè, si no hi ha un responsable al davant que lluita perquè el pressupost sigui superior i que mira de veritat i sent el que diuen els advocats, els jutges i tota la comunitat jurídica, no tindrem mai una administració de justícia com ha d'haver-hi en el segle XXI.

I ho lamento, consellera, perquè em sembla que no ha entès el meu discurs. I li torno a repetir l'exemple dels jutjats mercantils. Aquest no és un exemple. Vagi vostè a dir-ho als jutges del mercantil, vagi vostè a dir-ho a la sala de govern, i se'n riuran, perquè aquest no és un bon exemple.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Justícia

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats..., senyora interpellant, hi ha un determinat moment en què, com si els arguments no fossin prou sòlids, un ha d'apel·lar als sentiments. I llavors resulta que ara estem fent una competició de qui s'estima més la justícia; no qui l'ha resolt, no qui hi ha invertit més, no qui hi ha destinat més pressupostos, no qui ha creat més òrgans.

És dir, davant de la gestió exposada en la meua primera part, com que vostè no pot rebatre de cap de les maneres les materialitzacions concretes pel que fa a inversions, a informàtica, a nombre d'òrgans, a nombre de palaus de justícia, al fet que estem al capdavant de qualsevol altra comunitat autònoma, no ho pot rebatre, aleshores intenta que jo entri en un debat de si vostè es va estimar més la justícia quan va treballar allà en diferents responsabilitats o si me l'estimo més jo.

La meua obligació és portar resultats i els he portat en la Comissió de Justícia i Dret cada vegada que me'ls han demanat. No hi ha hagut un creixement pressupostari pel que fa a la destinació de recursos més important que en aquests últims cinc anys. No ha existit mai –mai. I quan jo he dit: «No sé què devia ser causa que ens trobéssim els palaus de justícia estintolats, no sé què devia ser causa que ens trobéssim els edificis caient, no sé què devia ser causa que ens trobéssim que no hi havia equips d'informàtica, no sé què devia ser causa que no s'hagués posat en marxa les comunicacions telemàtiques amb els procuradors, no sé què devia ser causa que les competències s'haguessin negociat com s'havien negociat», ara ja ho hem descobert, perquè, com que vostè és la història de la justícia autonòmica a Catalunya, ho acabem de descobrir.

Per tant, vostè mateixa s'ho ha posat, vostè mateixa ho ha dit; jo no ho he dit. Llavors em sap molt de greu, perquè vostè utilitza aquesta acció permanent d'intentar desqualificar els consellers que presenten una gestió, ho sento, però molt més resolutiva que la que es va presentar durant molts anys per part del govern que hi havia abans.

Però jo he dit: «Jo no he vingut aquí a fer de retrovisor.» I, efectivament, passar de sis jutjats mercantils a vuit i a

més a més doblar-ne amb sis més això dona catorze. Si a més a més té en compte que els jutjats mercantils de Catalunya són els únics de tot Espanya que han creat el sistema d'àrea de suport concursal com a servei comú, els únics, als quals s'ha afegit més personal que a un altre jutjat, imagini's el que podem arribar a sumar.

I, efectivament, els jutjats bis es mantenen mentre es manté la situació d'excepcionalitat. I la nostra voluntat i la nostra vocació és que aquesta situació d'excepcionalitat de creixement negatiu algun dia acabi i remunti, i la situació econòmica de les empreses que avui es veuen obligades a presentar concursos no sigui la mateixa.

I vostè se situa en una posició com si la posició de l'increment de processos concursals de les empreses hagués de continuar creixent exponencialment i permanentment sense aturador i per tant necessitèssim aquest reforç des del punt de vista estructural. Si això és així, ja els convertirem en estructurals; l'espai el tenen, el personal també, la dotació econòmica també. Però jo vull pensar encara que tant el reforç de l'àmbit social com el reforç de l'àmbit mercantil és conjuntural, perquè conjuntural és la crisi, mentre que la creació d'òrgans de totes les altres jurisdiccions porta que mai havíem tingut un panorama en matèria de justícia que fos el mirall de les altres comunitats autònomes.

I, perdoni, la competència en matèria d'execució i gestió de personal no és una qüestió de negociació, és una qüestió que quedi assignada i determinada en el moment de la transferència en matèria de justícia. I Catalunya no només és capdavantera en aquesta petició davant del ministeri, sinó que se'n diu «document de Barcelona» del document que van firmar totes les comunitats autònomes, amb vuit formacions polítiques al capdavant de la responsabilitat de justícia, perquè en alguns casos són governs de coalició d'altres comunitats autònomes, a favor d'una proposta que els feia Catalunya i en benefici que finalment totes les comunitats autònomes tinguem aquesta competència.

Però van ser vostès qui van negociar la transferència. Si es vol apuntar una part de la història, apunti-se-la, perquè jo la hi reconec. És més, la hi reconec a vegades fins i tot amb admiració i amb el reconeixement institucional que es mereix...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...no pas quan vostè es dirigeix a mi, que represento avui el Govern de Catalunya i la responsabilitat en matèria de justícia, i utilitza expressions com «no la coneix, no se la mereix, no se l'estima».

Tots els que estan treballant en matèria de justícia saben que no és així. Afortunadament coneixen que mai hi ha hagut un període de tanta activitat al capdavant del Departament de Justícia com en aquests darrers anys, i les xifres que li he donat compten. I si us plau, miri-se-les.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Honorable consellera...

Interpel·lació

al Govern sobre l'agricultura (tram. 300-00231/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre agricultura, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'ihustre senyor Xavier Pellarès.

El Sr. Pellarès i Povill

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats. Honorable conseller. Avui presentem una interpellació des del Grup de Convergència i Unió en tres aspectes, bàsicament per aclarir-li, perquè vostè sempre, quan intentem presentar una interpellació, sempre ens diu que és un poti-poti, com vostè diu, que és arròs, conill i síndria. Intentarem clarificar exactament cap a on volem anar.

En aquesta interpellació el principal punt i sobretot el primer punt, que més ens preocupa a nosaltres, és el debat monogràfic sobre l'orientació de la política agrària a Catalunya. Un debat monogràfic que, tal com va quedar al debat de política general, es va aprovar una moció que celebraríem aquí al Parlament de Catalunya un debat que segons vostè demana la celebració abans de sis mesos d'un ple específic sobre la situació del món agrari que abordi d'una manera integral i que sigui la culminació d'un procés de diàleg i participació previ amb representants de tots els sectors implicats.

Per tant, nosaltres, des del punt de vista de Convergència i Unió, ja li avanço que intentarem presentar el model agrari, la política agrària que necessita el país, i la política agrària que en este cas presentarà Convergència i Unió. En este debat intentarem, de manera, jo diria positiva, intentar arribar als acords amb el Govern tripartit per contraposar el model tripartit –vostès ja porten una sèrie d'anys governant Catalunya, i per tant qualsevol pagès, qualsevol persona que viu al món rural pot saber quins són els seus objectius; posant-hi un poquet d'imaginació arribaria a saber realment cap on vol anar el tripartit en matèria agrària–, intentarem contraposar-lo amb un model, en este cas de Convergència i Unió, de futur. Nosaltres, encara que parlarem de futur, ens basarem en un aspecte essencial, clar i necessari, en uns debats que es van portar aquí al Parlament de Catalunya. Faig referència, conseller, a la Llei 18/2001, del 31 de desembre, d'orientació agrària. Aquesta llei va suposar una reflexió col·lectiva entre les organitzacions professionals agràries, la representació del món cooperatiu i l'administració nacional agrària, amb la finalitat de conèixer les inquietuds de les persones dedicades a l'agricultura, la ramaderia i l'explotació forestal. I constatar les demandes d'una societat cada cop més preocupada per la integritat del medi, la qualitat dels aliments i l'equilibri territorial.

Es va crear un nou marc de referència, que va ser concretat en el contingut del llibre blanc del sector agrari.

Les propostes per a l'agricultura, la ramaderia, els boscos, la indústria agroalimentària que conté este document tenen en compte les funcions econòmiques, les funcions mediambientals, socials i l'equilibri territorial, les quals han d'aconseguir el desenvolupament sostenible per fer compatible l'explotació econòmica amb la preservació dels valors naturals.

Per tant, honorable conseller, ja li ho avanço: des de Convergència i Unió intentarem, si més no, posar la política agrària de futur que en este cas Convergència i Unió voldrà desenvolupar al nostre país els propers anys, i per altra banda ens agradaria, si més no, conèixer la política agrària que en este cas vol aplicar el tripartit o esta política agrària que des d'alguns punts, des del nostre punt de vista, no es porten bé.

I no cal anar molt enrere. Esta setmana mateix, honorable conseller. Vostè..., agafes un diari d'abast nacional, a l'apartat d'economia, hi fique: «Agricultura». Llena diu: «la avellana está en la UCI». Estes asseveracions que vostè fa: «la avellana está en la UCI», «l'avellana turca té millor mercat que el nostre...», «no totes les hectàrees que tenim poden tirar endavant...», «destinar molts recursos per tirar endavant és ajudar a mal morir...» Bé, estes asseveracions que vostè fa, hi insistixo, a un diari nacional, això fa mal, conseller. I fa mal per la falta de previsió, per la falta de política agrària que jo li deia abans. Perquè si en este Parlament de Catalunya aprovem una resolució de 4 de juny del 2008 que a partir d'aquí tots els grups parlamentaris de la cambra ens comprometem a fer viables les mesures agroambientals, per millorar les condicions de vida d'aquest, precisament d'aquest cultiu, per què vostès no han fet absolutament res? Doncs després, quan puja vostè aquí, m'agradaria saber, amb referència a la resolució de 4 de juny, què és el que vostès han fet per poder donar solució al que vostè diu: «La avellana está en la UCI.» Són poques hectàrees, conseller, però són gent que viu i treballa al nostre país i necessiten, si més no, la mà estesa del Govern, i volen saber, per part del màxim dirigent que és vostè, cap a on hem d'anar.

Segon punt, i menys important o més important: projecte de llei de creació d'òrgans consultius de l'Estat en l'àmbit agroalimentari i de determinació de les bases de representació de les organitzacions professionals agràries. Conseller, el mes de març d'enguany vam fer un debat, una interpellació sobre este tema. Vostès s'han equivocat. Almenys pugi aquí i digui si realment està content de la manera que ha sortit aquesta llei. Perquè vostè el mes de març em deia paraules, bé, molt... Ahir ho estava repassant, i és que la veritat, començava a dir: bé, vostè em tractava d'excés de zel... La seva frase típica: «arròs, conill i síndria», «poti-poti», «que posàvem el carro davant dels bous», «posar la tireta abans de la ferida, quan encara no hi havia ferida». «En el supòsit que fos una invasió de competències, la nostra actitud seria dura», ho deia vostè. Em preocupa, i molt, l'article 3, apartat 2. Vostè deia: no hi estic gens d'acord. Repassi l'article 3 apartat 2; queda igual que al seu moment nosaltres fèiem la denúncia d'aquí. En síntesi, vostè feia referència a dos apartats; un, l'àmbit competencial. I deia vostè: serem tan rigorosos i terapèutics com vostè.

I dos, en temes de representació. Vostè també deia: puc compartir que aquesta situació complica la representació d'una de les nostres organitzacions i treballarem perquè el llinar no sigui tan alt. Pregunta, conseller: nosaltres posàvem la tireta abans que la ferida, perquè sabíem que la ferida es produiria. Bàsicament perquè en això de la política ja hi portem uns quants anys, i per tant ja sabem, vostès, los moviments que tenen i la influència que vostès tenen davant del que és el Govern central, en este cas el Govern de Madrid. La influència és zero, i estem aquí i ho veiem en un altre tema. I aprofitant que està el conseller de Política Territorial, sobre la nacional, la que passa per Gadesa. O sigui, vostès hi han votat en contra; tots los altres tots hi han votat a favor, i fins això han perdut al Congrés dels Diputats. Llàstima que en lo tema agrari no ho han pogut guanyar, això. Però és un exemple, conseller.

Per tant, tornant al tema, aquí hi ha una invasió de competències, s'han liquidat totes les esmenes presentades per tres grups d'aquesta cambra: Iniciativa, Esquerra Republicana i Convergència i Unió; s'ho han liquidat. I per tant, aquí, al final ha fet que vostès no hagin... —jo diria— defensat prou els interessos de la gent del nostre país. Un agricultor català, amb aquesta llei aprovada, amb este projecte de llei aprovat, val vuitanta cops menys que un agricultor de la comunitat de Madrid. I això és així, conseller. Una organització a Madrid, amb 126 vots, val lo mateix que l'organització d'Unió de Pagesos aquí a Catalunya, amb 11.006 vots; exactament lo mateix. Si això em diu vostè que és normal, doncs bé, vostè mateix. A la moció que vam presentar després, aquí vam sentir missatges per part d'algun diputat de donar missatges d'anar junts, de no dividir. Doncs bé, nosaltres el que li demanem, honorable conseller, és que vostè torni a asseure's a dialogar amb la gent d'Unió de Pagesos, que és el principal sindicat d'aquí, del nostre país, i aquestes relacions bilaterals, que no fan bé ni molt menys al sector, que vostè també acotxi un poquet el cap, i que reconegui la seua part d'error, perquè aquí hi ha hagut error, conseller. I per tant, li demanem que es resolgui aquest error.

I ara, per finalitzar, en estos dos minuts que tinc, lo poti-poti que a vostè li agrada. Però en definitiva, el que passa en la nostra realitat.

Nosaltres també anem pel país; este estiu, estos dies de reincorporació, anem parlant. I anem parlant amb empreses, que a vostè li agrada molt utilitzar l'empresa agroalimentària. Vostè sempre té temes de les empreses agroalimentàries, que és molt important i són necessàries. Aquestes empreses, honorable conseller, es queixen dels viatges burocràtics que han de fer per obtenir els diferents permisos per legalitzar els seus productes o instal·lacions, que fan que les nostres empreses, com a conseqüència d'això, perdin competitivitat, i el que és més greu, perdin fins i tot la paciència. El que li hem dit nosaltres moltes vegades i hem presentat mocions sobre este tema. Conseller, la burocratització del sistema i la burocratització del departament d'Agricultura. Posi-hi mesura, posi-hi mesura. I si estic equivocat els ho diu a les empreses agroalimentàries, perquè quan los anem a visitar ells ens diuen això, i jo li ho trasllado a vostè, sense que vostè se m'enfadi. Però és que la realitat és

aquesta. Per tant, jo aprofito l'oportunitat que tinc, que em dona el Parlament de Catalunya, d'expressar-li el que a mi em transmeten les empreses agroalimentàries per dir-li: honorable conseller, tenim un problema. El volem solucionar? El solucionem. No el podem solucionar? Apartem la vista i no passa absolutament res. Quan serem nosaltres al Govern ja ho intentarem solucionar, si més no.

O l'Observatori Agroalimentari de Preus, que vostès ho treuen, i escolta, estariem inclús d'acord. Però és que ho fan tan mal fet, conseller, que quan parlen de la representativitat dels cinc representants de les organitzacions agràries, tres de les més representatives, Asaja, JARC i Unió de Pagesos, però és que dos resulta que els posa vostè a dit. I això fins i tot li ha causat un altre problema. Hagués pogut posar savis, o hagués pogut posar qualsevol altra cosa, i no tindriem el problema que avui tenim. Perquè el problema que avui tenim també és este, que vostè ha volgut col·locar a dit aquests dos representants, que escolti'm, el més fàcil seria fer-ho d'una altra manera diferent a la que vostè ho ha fet.

I per últim, per acabar, que també m'agradaria, ja que estem a dos, tres mesos de final d'any, l'estat d'execució del seu departament. Conseller, s'ha mirat vostè l'estat d'execució del departament? El que avui ens apareix al Departament d'Economia i Finances, que és el del mes d'agost. Després m'agradaria, perquè ja no em queda temps, poder dir-li el nostre pensament quant a l'estat d'execució del seu departament, que m'agradaria que vostè me'n fes cinc cèntims.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor Pallarès, més enllà del seu to i dels seus cants —o galls— de sirena, li voldria dir que coincidim en diverses coses. Una, la Llei d'orientació agrària és una bona llei, és un bon marc, i marca un bon horitzó. Dues, reconec les seves dots profètiques, tant pel que fa a la tireta com pel que fa a la crisi del sector. Des de l'any 2007, en la seva primera interpellació, vostè m'interpella parlant de què fem per a la crisi del sector agrari, dia rere dia. Avui no n'ha parlat tant. Reconec les seves dots profètiques. I és veritat que està essent un mal any per al sector. Pràcticament tots els sectors estan passant per dificultats, però ens equivocariem si fem una anàlisi simplista, que és el que vostè acostuma a fer, o exclusivament agrarista. Els nostres pagesos ho estan passant malament, però no més que els nostres treballadors o que els nostres autònoms, o que els autònoms del nostre comerç, o de tots els sectors productius. Són uns moments difícils, no cal ser molt espavilat per descobrir-ho. I el nostre sector, per sort o per desgràcia, no està aïllat de la resta de sectors de l'economia. Ara bé, també li diré que hi ha qüestions que no tenen l'arrel o la culpa en aquest moment de crisi. No tot són problemes conjunturals en els nostres sectors. Hi ha

problemes estructurals que vénen de lluny. I això ho sap vostè i ho sé jo, i una cosa és que vostè em diu aquí i una altra és el que em diu quan estem fora d'aquí. Jo diria que tenim un problema greu, comú a tots ells, que és els preus en origen. Perquè no tenim tota la cadena de valor del sector agrari i agroalimentari resolta. Vostè diu que a mi m'agrada parlar..., no d'empresa agroalimentària; a mi m'agrada parlar de sector agroalimentari, perquè som l'únic sector que no donem continuïtat, o que tractem de manera aïllada el sector productor del sector que acaba distribuïnt, transformant i venent. Això és un error històric, que a vostès els ha encantat: sempre parlar d'un sector productor aïllat del món, aïllat de la resta de la cadena, i això no porta enlloc. Això ens porta al que vostè em deia, amb el sector de l'avellana. Vostè m'ho atribueix a mi, això ho ha dit cada vegada que he vist el senyor Fortuny. Vostè el coneix, que és un representant il·lustre del sector de l'avellana. Sempre em diu: conseller, estem a l'UCI des de fa més de vint anys. Això vol dir que el que hem fet no va per bon camí. I amb aquest «el que hem fet» vol dir tant vostès com nosaltres.

I aquí, amb el sector de l'avellana, sí que voldria dir-li, o contestar-li, com a mínim, el que vostè em deia que no havíem fet res. Miri, fins a l'any..., respecte a l'aplicació dels ajuts ambientals. Vostè sap que això ho regula Europa, i que nosaltres ho demanem i que ens posa topalls. Fins a l'any 2003, l'ajut ordinari, en el marc dels ajuts agroambientals, estava a 123 euros/hectàrea; en aquests moments està a 346. La lluita contra l'erosió, estava a 153 euros/hectàrea; està a 407 euros/hectàrea. L'agricultura ecològica, a 119 euros/hectàrea, i ha passat a un màxim de 587.

Això és un marc que ens el fixa Europa. I quan demanem un ajut per a deixar la coberta vegetal i ens diuen que sí, ens diuen: «Escolti, però, després no me la treguin, a l'hora de collir.» I és veritat que Europa, en el tema agroambiental, cada cop genera més pressió, per altres qüestions que li he anat explicant.

Jo diria que... Estic d'acord amb una altra cosa que vostè diu: és un moment per a parlar del sector i és un moment per a fer propostes conjuntes, no és un moment per a ni tan sols parlar-ne, i és un moment per a veure on estem i el que hem fet i els resultats que ha donat. És a dir, és un moment que, malauradament, hi haurà gent que passarà més dificultats i hi haurà gent que no podrà tirar endavant, però, hi insisteixo, cada un dels nostres sectors té solucions i té problemes diferents. Alguns no estan al nostre abast com a Govern de Catalunya o com a sector, des del punt de vista del nostre territori.

La llet, per exemple, és un sector complicat, que passa per una resposta contundent de la Unió Europea. Hem de fer alguna cosa, hi ha d'haver mecanismes d'intervenció de mercat més àgils dels que hi ha hagut, i, si no s'activen aquests mecanismes, la llet no tindrà una solució.

La fruita; hi ha una part que és responsabilitat nostra. Som molt competitiu produint, tenim la millor presència en el mercat, al llarg del mercat, de tots els països de la Unió Europea, i tenim la fruita de més qualitat de tots ells. Ara, hem de competir en un mercat amb pro-

blemes. Dos anys anteriors ha anat bé, aquest any no ha anat bé.

És a dir, hi ha diferents matisos en cada un dels sectors. Amb l'avellana, vostè deia. Escolti'm, som el 2 per cent de la producció. Turquia té gairebé el 75 per cent de la producció; nosaltres en fem 25.000 tones, i ells 700.000, pràcticament. És a dir, escolti, qui donarà el to en el mercat? Evidentment, l'avellana turca, subsidiada tant o més que la nostra. Però el que passa, que en els mercats internacionals és més fàcil posicionar-se, i nosaltres no tenim aquesta possibilitat. Per tant, hem d'acceptar que podem jugar amb unes hectàrees determinades d'avellana on podem afegir valor afegit, transformant-la i jugant amb d'altres coses, però no podem entrar en el mercat intentant competir amb l'avellana turca, perquè no som tan competitiu.

Podríem entrar sector a sector, i, hi insisteixo, l'error és posar-ho tot al mateix sac i «tot va malament». Tenim sectors que han fet molts esforços i que ara ho estan passant malament, és evident; però també ha de saber que el marc de resposta que pot donar el Govern està molt regulat per la Unió Europea. Tenim un marc amb un topall i, escolti'm, a partir d'aquí no podem passar. Els amics i veïns francesos, quan s'han passat, han tingut diverses penalitzacions, i no solament han hagut de retornar les ajudes, sinó que han tingut una sanció.

Vostè sap que no podem fer el que volem. Estem en el marc d'una política agrària comuna, per sort i per desgràcia, amb moltes coses positives i alguna de no tan positiva, però que, a més a més, en el decurs dels últims anys, ha experimentat una transformació. La política agrària comuna, la reforma del 2003, orienta el nostre sector cap al mercat i deixa els mecanismes d'intervenció habituals una mica més apartats. I, si vostè mira el que ha passat amb la resta de sectors econòmics, veurà que tots els altres sectors, que teòricament funcionaven segons el mercat i no tenien cap tipus de problemes, tots els altres sectors han requerit les intervencions dels estats, des del sector financer a l'immobiliari, l'automobilístic... I, en canvi, al nostre, no és que no ho tinguem, ja ho teníem; la política agrària comuna és això, no val a dir que només s'ajuda uns sectors. Nosaltres tenim un marc d'ajudes, que és el de la PAC, i té uns topalls, i a partir d'aquests topalls tenim el límit.

Vostè em parla de la Llei de representació agrària de l'Estat. Escolti'm, miri, és una llei que porta el Ministeri d'Agricultura, la porta al Congrés i s'acaba aprovant allà. Vostè em diu que «vostè no ha fet...» Escolti'm, jo he expressat al ministeri diverses coses, de dir: «Escolta, no és just que el llinar estigui tan alt, l'hauríeu de rebaixar», i ho he expressat als nostres diputats. Ara, no em faci trampa. No és que els representants del sector a Madrid tinguin una quota de representativitat millor que aquí. Estem parlant de la relació de l'Estat amb organitzacions d'àmbit estatal; com a Govern de la Generalitat de Catalunya, ens relacionem amb les organitzacions d'àmbit autonòmic, no ens relacionem amb les d'àmbit –de forma ordinària, no extraordinària– local o municipal o d'un territori. Estem parlant que els sindicats, en el país, tots els sindicats interlocuten amb l'Estat, els dos grans, els de representació en tots i cadascun

dels territoris i sectors. No és el nostre cas. Jo no dic si això pot millorar o no pot millorar; és una opció que ha triat el Govern de l'Estat i, perdoni'm, escolti'm, és una cosa que fa el Govern de l'Estat, no la fa el Govern de la Generalitat.

Jo he demanat que el llinar de representativitat baixi en funció de la presència en menys comunitats autònomes. Però ells em diuen: «Escolti, la relació entre el sector a nivell autonòmic i els governs autonòmics està perfectament establerta. Estem parlant d'una altra cosa. Estem parlant que, quan parlem amb els sindicats, no volem una taula on hi hagi totes i cadascuna de les organitzacions agràries que tenen representació en totes les autonomies.» Per tant, estem parlant d'un àmbit estatal, és un òrgan purament consultiu, no hi ha coses a decidir, és, senzillament, una interlocució, que ens agradarà més o menys, però l'Estat té dret a fixar-la, i, per tant, escolti, torni'm la culpa del que jo faig o no faig, però no em torni la culpa...

Jo, hi insisteixo, a mi em sap greu, el resultat no m'agrada, perquè el sindicat majoritari ha trencat relacions amb nosaltres a partir d'aquest fet. «Ha trencat relacions» és una manera de dir-ho; és a dir, quan teníem unes relacions magnífiques, que fèiem bilaterals cada mes i portàvem un total de tres-cents reunions el mes, no és que en les formes la nostra relació fos exquisida, per part de l'organització –podríem parlar de moltes coses–, però és una llàstima que, en un moment de dificultats, no tan sols no estiguem d'acord, que això és normal, sinó que ni tan sols parlem. I aquí és on em fa mal, i aquí és on em reca i em preocupa.

Gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Pallarès pot fer la rèplica.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Honorable conseller, bé, no sé si el to o els galls de sirena és la meua manera de parlar o de ser; per allà baix, pel sud, som d'esta manera. Escolti'm, jo..., me canviarà moltes maneres i moltes coses. Nosaltres som com som, i intento parlar de la manera que vostè millor me pugui entendre, però ni el to ni la forma em sembla que han estat correctes.

Ara, dos profètics, conseller. Potser sí que també tenim aquell do d'intentar saber el que passarà; però, és que clar, li ho torno a dir: en este tema de la política ja portem un quant temps, uns quants anys, i, per tant, no és que sabéssim lo que passarà, és que ja veiem que la influència que té, en este cas, el Govern de la Generalitat de Catalunya, no en lo tema d'agricultura, en molts i molts temes –abans li posava el tema d'infraestructures–, és nul·la; és molt poca, la influència que vostès tenen.

I m'enganxo a l'última part de la seua reflexió: la llei aquesta de representativitat i el tema d'Unió de Pagesos. Jo li insistisc a dir exactament lo que vostè va dir aquí: que no li agradava, que intentarien que no fos tan severa quant a la representativitat, en este cas, de la principal

organització que tenim al nostre país, que és Unió de Pagesos. Lo resultat, conseller, no ha estat el que vostè va dir aquí. Per tant, entenem que la pressió que, en este cas, ha tingut el Govern ha estat poca. Jo, únicament, lo que li demano és això: accepti que no hem aconseguit lo que realment buscàvem.

Home, diu: «No em faci trampes.» No és que no li faci trampes, és que és la realitat. Cent vuitanta vots i escaig a Madrid és lo mateix que 11.006 vots a Catalunya. Això és vuitanta vegades menys un pagès català que un pagès de la Comunitat Autònoma de Madrid. I això és així, conseller, perquè la llei ho recull així.

L'article 3, apartat 2, el que vostè deia que no hi estava gens d'acord, ha quedat redactat de la mateixa manera que havia entrat al Senat.

L'esmena que presentàvem Convergència i Unió, que em sembla que Esquerra Republicana també i la mateixa Iniciativa, era: en aquells temes que s'hagi de demanar consell, que afecten les comunitats autònomes particulars, i en temes en què té competència directa lo Govern de la Generalitat, home, que puguin ser convidades aquestes organitzacions agràries que són més representatives. Ni això han aprovat, conseller; ni això, han aprovat. És bàsicament el que nosaltres entenem que no s'ha fet bé, conseller.

Quan vostè em parla del tema de l'avellana, escolti'm, els 407 euros/hectàrea..., conseller, revisi els documents –amb to amable. Jo a casa faig avellanes. Això, des que manen vostès, no s'ha aconseguit.

I és més, conseller, Europa..., quan nosaltres enviem això a Europa, des del seu departament, abans que Europa mos contesti, mos diuen lo tema que vostè sí que ha dit bé, lo tema de la coberta vegetal, inclús abans que Europa contesti. Nosaltres, demà, precisament demà divendres, a les deu del matí, tenim una reunió amb el senyor Fortuny, que vostè deia, amb el Ramon Tremosa, el nostre eurodiputat, per a començar a centrar com podem pressionar davant de Brusselles aquest fet, perquè això mos dóna una..., davant de Turquia, perquè ara els turcs ho cobraran durant tres anys, i d'aquí a tres anys no sé lo que quedarà d'avellana aquí a Catalunya. Però és que exactament lo mateix, conseller: pressionar Europa. I això ho podríem fer conjuntament, i és lo que nosaltres farem des de l'oposició o des de la força que nosaltres tenim. I, per tant, ja li anuncio que això ho estem fent.

No m'ha parlat, conseller, del tema de l'estat d'execució del pressupost, tema vital i que..., bé, és que és molt bèstia, i entengui'm la paraula. Miri, agafant les dades del Departament d'Economia i Finances, les que pengen vostès a la web –per tant, me les haig de creure, perquè són les que vostès pengen–, l'agost de l'any 2007 havíem executat lo 59,37 per cent –59,37–; l'agost de l'any 2008, lo 54,82 per cent, anàvem baixant, un poquet. Però és que, clar, conseller, quan ahir, no sé per quina raó, se'm va il·luminar de dir: «Vaig a mirar a veure si ja han publicat les dades del mes d'agost», i m'apareix lo 32,33 per cent, home, me cau allò, no? M'entén, conseller, no? Lo 32,33 per cent, conseller!: estat d'execució que vostès presenten a la pàgina web del Departament

d'Economia. I, clar, quan repasso que l'any 2007 era el 59, bé, no anàvem malament; l'any 2008, lo 54, home, havíem perdut un poquet, però, va... Però, escolti'm, lo 32! Som los últims –som los últims. Som los últims de la cua, conseller. Després, si vol, ho pot repassar. Som los últims de tots els departaments.

«Estat d'execució» vol dir lo que la gent ha de cobrar, vol dir les subvencions que vostès s'han compromès a donar i que no estan pagant, vol dir que això també ajuda a superar la crisi, conseller. No sé quina explicació hi ha perquè al mes d'agost estiguéssim al 32,33 per cent, espero que vostè m'ho expliqui; los altres departaments no hi són. Són diners que el Departament d'Agricultura deu als pagesos, al món rural, que és lo món rural en general.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, l'any passat, per aquesta època, em deia el mateix: l'execució del pressupost. Vam arribar a final d'any, que vam arribar al 90 i molt per cent, i no va dir res. Fa dos anys, em va dir el mateix. Aquest any, escolti'm, el nostre departament té una característica: que les ordres de convocatòria d'ajuts surten en el segon trimestre de l'any; en el tercer no es poden acabar de resoldre, i just ara comencem a resoldre i a certificar i a assignar. Això és una constant del Departament d'Agricultura...

Vostè, miri que té, anava a dir, mala bava, perquè em fa la pregunta cada any: «Escolti'm, a l'agost, no han gastat el pressupost.» I li contesto: «Escolti'm, ja ho sap, que li he dit en diverses comissions: el nostre pressupost té unes característiques...» Si això que vostè em diu és veritat a final d'any, en tornem a parlar; però cap de les vegades que vostè ha fet aquesta trampeta no ho ha sigut.

Respecte, escolti'm, a les agroambientals i a l'avellana, li he donat els marges, això està escrit, això es pot escriure, i, com sempre, vostè llegix el que li convé. Jo li diria que no només a nivell d'execució del pressupost. En general, vostè, quan no sap què dir, em parla de si tenim influència. Abans, quan l'han precedit, han parlat de qui estimava més un sector; vostè també m'ho diu: «Vostè no estima el sector, vostè no es preocupa pel sector.» Sempre són apreciacions subjectives que a mi m'agradaria posar en algun lloc perquè ho puguem contrastar.

Quin és el marc adequat de dir: «Escoltin, què estan fent vostès o què no estan fent?» Agafem la Llei d'orientació agrària i fem un seguiment de punt a punt. I és una llei que li puc admetre que no fa o no fixa objectius des del punt de vista quantitatiu; són més aviat aspectes qualitatius. Però anem-hi, anem-hi i fixem cada un dels passos de la llei.

Article 4, per dir-li'n un, 4.d, perquè els altres són propositius: «fomentar les activitats complementàries que

permetin assegurar la viabilitat econòmica». Activitats complementàries, en cinc anys, per exemple; ja no li parlo de la indústria de transformació agroalimentària petita, que s'ha incrementat de manera espectacular, només de turisme rural, en què vostè moltes vegades ens diu que no fem gran cosa: hem passat de 7.700 places l'any 2002 a 14.200 l'any 2008, i s'han incrementat en un 80 per cent les pernoctacions.

«Promoure i fomentar les assegurances agràries.» No solament hem tapat lo que vostès van quedar a deure, que hi dedicaven 2 milions cada any i ho vam haver de pagar nosaltres, sinó que ara estem aportant des de la Generalitat 9 milions d'euros, 9,9, és a dir, 10 milions d'euros anuals, i l'Estat gairebé 30 milions d'euros. Això, dos coses.

Tres coses. Vostè em parla o la llei parla de mesures especials per a les zones desfavorides, indemnitzacions compensatòries de muntanya, topall 2.500. És veritat que l'any electoral el van pujar; en aquests moments, topall 4.000.

Podem parlar de diferents aspectes relacionats amb maquinària: vostès, 2 milions; nosaltres, 10. Podem parlar de les hectàrees de concentració parcel·laria: en tota l'època de governs convergents en el conjunt, tretze mil hectàrees; nosaltres, catorze mil executades i quaranta mil en execució. Podem parlar de despesa en regadius o hectàrees regables.

Escolti'm, vostè que sap i que té aquest do de la profecia, suposo que l'aplica d'una manera diferent, perquè lo que..., abans no l'aplicaven, també li ho dic. Superfície regable, superfície de concentració: en podem continuar parlant, podem continuar parlant de cada una de les coses.

Per exemple... –per exemple–, amb els temes de lluita fitosanitària, som una comunitat model: ens vénen a demanar firmar convenis amb nosaltres països tant de la Unió Europea com de Sud-amèrica, perquè hem fet les coses ben fetes. És veritat que aquí no ho van fer del tot malament! Ja li ho reconec. Hem continuat però hem implementat les aportacions.

Podríem continuar parlant de cada una d'aquestes qüestions i vostè veuria com amb cada cosa, si vostè ens critica ara i diu que en el futur ho faran millor, me n'alegro molt, però en el passat no ens arribaven a... Ja no dic que comparem any a any, eh?, ni un període de cinc anys amb un de vint-i-tres... (*Veus de fons.*) Faci-ho i veurà les nostres aportacions. Vostè diu: «Ajuts al sector.» Escolti'm, no solament hem anat incrementant el pressupost, i, per tant, arribant més diners al sector..., i estem parlant de més d'un 30 per cent que les percepcions que hi havia per explotació, que hi havia l'any 2003 i les que hi ha avui. Entre altres coses hi dediquem més diners i malauradament hi ha menys explotacions.

Vostè em parla de tot lo que és el Pla de desenvolupament rural en moltes ocasions, i la Llei d'orientació agrària ens fa el seguiment.

Escolti'm, a cada un dels punts en els que vostè diu que incomplim, que no estimem el sector, que no fem res, els guanyem però per golejada. Això vol dir que és

suficient? No, hauríem de poder fer més coses en un moment de dificultat. Però, escolti, ho estem intentant i el marc, com li deia abans, d'ajudes europees és el que és i no ens podem inventar lo que vostè voldria. Això va malament? Una ajudeta..., més ajudeta. No es pot fer perquè no ho podem fer. I malauradament no podem fixar els preus en origen dels nostres productes que és la gran dama que té el sector.

Gràcies, senyor diputat, senyor president.

El president

Passem...

Proposició de llei

de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors (debat de totalitat) (tram. 202-00066/08) (continuació)

...al punt número 8 de l'ordre del dia que ens quedava pendent la votació.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Estem al punt vuitè de l'ordre del dia que era la Proposició de llei de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors. S'havia fet ja el debat, tant de la presentació de la proposició com de la defensa de l'esmena a la totalitat, el posicionament dels grups parlamentaris i quedava pendent la votació.

Per tant, votarem l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialista - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada per 68 vots a favor i 60 en contra, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa queda rebutjada.

Procediment

per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00026/08)

El novè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. El nom dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Mixt, el senyor Antonio Beltrán Osuna; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Tomàs Castells Fresquet; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Montserrat Escutia i Acedo; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Dionís Guiteras i Rubio; pel Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, el senyor Xavier

Pont Martin, i, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Pere Parera Cartró.

Atès que tots els grups parlamentaris han presentat un candidat o candidata, els proposaria que la votació la poguéssim fer per assentiment.

Doncs, si no hi ha cap objecció, ni cap oposició, queden designats membres del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries els senyors i la senyora que he esmentat fa un moment.

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00032/08)

El desè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Lleida. En aquest cas, el nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és el senyor Ramon Companys i Sanfeliu.

Els proposo també que fem la votació per assentiment. És possible? (Pausa.)

Doncs, si no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designat membre del Consell Social de la Universitat de Lleida el senyor Ramon Companys i Sanfeliu.

Alteració de l'ordre del dia

El dissetè punt de l'ordre del dia...

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 302-00188/08)

...és la Moció sobre la situació econòmica, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa tres mesos discutíem sobre la crisi econòmica –tres mesos. Tres mesos després discutim d'una moció. Crec que tindrè el consentiment de tots els diputats que tant de bo aquesta moció, avui, ens la poguéssim estalviar. Voldria dir –voldria dir– que hem progressat adequadament i que Catalunya comença a sortir de la crisi. No és el cas, malauradament no és el cas.

La moció que avui presentem davant d'aquesta cambra és més pertinent que mai i llegim amb alarma –i, a més, ho hem sentit a dir fa una estona al mateix conseller Castells–, doncs, que el panorama és el que és.

I que no som capaços, per un conjunt de causes amb les quals varem tenir l'oportunitat de debatre però ara no és el moment, de remuntar encara el vol. Doncs, aquesta moció és oportuna i, modestament, imprescindible per ajudar a sortir de la crisi.

Jo voldria..., ara podríem tenir aquell debat que estalviarem de si s'han fet els deures, si no s'han fet, si el Govern, si no el Govern, passarem... Jo voldria, avui, tenir un altre tipus de debat, i jo crec que aquest debat el podem continuar en la línia en la qual el conseller Castells l'ha deixat aquest matí. És a dir, avui el conseller Castells feia referència a un debat que vam tenir ahir. Ha fet una referència molt de passada i ha dit: «Necessitem debats molt, molt apamats, que fugin de la confrontació ideològica i que serveixin per donar solució als problemes que la gent té.» Completament d'acord.

El conseller Castells avui ha dit, a més, tres coses que jo vull remarcar aquí. U, la prioritat de tots és sortir de la crisi; la prioritat de tots és la recuperació econòmica; d'acord. Dos, de tots, ha dit ell, és i crec que és de tots sortir de la crisi. Dos, ha dit: «Ens hem de posar d'acord amb les qüestions de fons.» Dic: «La gravetat en la qual viu el país és tan gran que convé que ens posem d'acord.» Crec que el conseller Castells no em desmentirà. Vostè ha dit: «Home, hauríem de fugir» —li ho deia a una diputada del Partit Popular—, «del debat més gal·linaci, més de curta volada i ser capaços d'arribar a un acord sobre qüestions de fons que aquest país necessita per tirar endavant.» (*Veus de fons.*) Diu: «S'exigeix dels polítics alçada de mira», ha fet vostè, d'acord.

I ha dit una altra qüestió que a mi m'agradaria matisar, arriscant..., en Castells ha arriscat aquí a dir el següent: «I cal que opinem sobre les polítiques que afecten l'economia catalana» —diu—, «per exemple, les espanyoles.» Jo crec que aquí ha rel·liscat, jo crec que cal que opinem i cal que actuem, però és el que ens ha dit.

Doncs bé, conseller Castells, avui tenim l'oportunitat de donar una instrucció a tots els grups que donen suport al Govern i aprovar una moció d'aquestes característiques. No seria aquest un bon començar?

Podem a tots els plens —a tots els plens, tots— predicar aquesta volada alta, aquesta voluntat d'acord, aquesta sistemàtica necessitat de pactar les coses i quan arriben les mocions no en passa ni una? Podem fer això? No ens parla vostè, conseller Castells —i em dirigeixo a vostè com a màxim responsable d'aquest debat—, no ens emplaça, vostè, a mirar lluny i a acordar polítiques? No ens demana que anem junts en defensa de l'economia catalana? No ens demana que defensem aquest país de la situació en la qual viu? Doncs, a predicar amb l'exemple, conseller, i a aprovar una moció com aquesta. «Teixidó, l'aprovaré si val la pena.» Anem a veure-ho! Anem a dedicar els últims minuts a veure si val la pena.

Vostès, senyors que donen suport al Govern, conseller Castells, està d'acord que alguna cosa hem de fer respecte a la liquiditat? (*Veus de fons.*) És més, algunes coses hem fet. Vostè ha dit avui: «N'hem de fer més.» I sé que pensa que n'hem de fer més, si podem. Dos, vostè està d'acord, conseller Castells, que hem de procedir a l'impuls de l'acord estratègic més enllà encara

i que ha de rebre el suport d'aquesta cambra per impulsar-lo? (*Veus de fons.*) Crec que sí. Tres, vostè està d'acord que dediquem més recursos, els que podem, a la formació i ajudar els nostres aturats? Crec que sí.

Vostè està d'acord, finalment, que primem la despesa de l'Administració..., no només hi està d'acord, ens ho ha dit aquí, diu: «Portem 850 milions d'euros...» Vostè està d'acord que seguim fent això? Com se'ns pot votar en contra d'aquesta moció, conseller?

El vicepresident primer

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Com se'ns pot votar en contra d'aquesta moció? És a dir, com vostè pot reclamar una i una altra vegada «caminem junts, colpegem junts, sobre les qüestions de fons...»; no són aquestes que he esmentat, conseller Castells —liquiditat, austeritat, atur, SOC—, necessitats reals dels empresaris, dels treballadors i de les famílies?

Vostè em podrà dir, conseller, una altra cosa: «Home, això ho estem fent, eh?, diputat.» No li demano, no li demano res més que ho seguim fent i que presentem una moció moderada, tranquil·la, en la línia en què estem treballant.

Vostè vol predicar...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, d'una manera definitiva.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Fernández Teixidó

Vostè vol predicar, amb grandesa de mires i amb aquest to transcendental, que l'acord és imprescindible? Doni la instrucció, si us plau, que els grups que donen suport donin suport a aquesta moció, i que no hàgim de pensar que tenim un conseller formalment dialogant i una conselleria *intransigent* que diu als diputats: «No es mou ni una coma.»

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies. Ha presentat esmenes el Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, parlem de solucions a la crisi, no hi ha més remei que fer-ho, i sort en tenim, que els grups parlamentaris de l'oposició insistim en aquesta línia, perquè, si no, sembla que a vegades el Govern va una mica a marxa lenta aquí, no?

Nosaltres, a la vista d'aquesta moció, com altres que hem anat debatent, hem de dir en principi, doncs, que la veiem molt ben encaminada. És una moció que toca diferents punts, diferents aspectes que són clau, que són neuràlgics en la lluita contra la crisi. Bàsicament són vuit punts, que aborden cinc capítols: la manca de liquiditat, una comissió de seguiment per veure com s'utilitza el pla de rescat del sistema financer –ens sembla oportuna–, tot un paquet de mesures enfocades a la millora del funcionament del Servei d'Ocupació de Catalunya, el SOC –absolutament adient–, una mesura important d'impuls de l'acord estratègic –totalment d'acord– i un aspecte necessari, que és incidir en un concepte que ahir vam estar parlant-ne molta estona, ahir en el debat d'aquest Ple: és sobre l'austeritat en la despesa pública.

Perquè ahir parlàvem dels impostos, avui hem parlat també de fiscalitat, i al Govern no li agrada que, quan parlem de fiscalitat, li repetim reiteradament que el que ha de fer és reduir la despesa pública; no li agrada parlar d'això. Ens fa el discurs de la necessitat dels impostos, discurs que coneixem i compartim. És que nosaltres no qüestionem mai la necessitat de l'existència dels impostos i que els ciutadans hagin de ser solidaris amb aquesta despesa pública. El que critiquem és com es gasten, aquests impostos. I amb el que no estem d'acord és amb l'excés de despesa innecessària.

Per tant, nosaltres hem presentat quatre esmenes a aquesta moció, amb l'ànim de, modestament, poder-la complementar i poder-la millorar, si és possible i si és que en som capaços, no? Hi han quatre punts de la moció..., dos que ens sembla que revesteixen una certa ambigüitat –al nostre entendre, eh?, en fi, amb tots els respectes–, que es podrien prestar a una certa confusió, el 2 i el 3, concretament, amb relació a les funcions de l'Institut Català de Finances.

Quant a les funcions de l'Institut Català de Finances, quan parlem que aquest institut, la moció explica, «hauria de finançar les operacions de circulat de totes les empreses que ho demanin», home, ens sembla que té altres funcions, l'Institut Català de Finances, que finançar el circulat de totes les que ho demanin. Em sembla que no és..., en fi, que es podria prestar a confusió, no?

O, per exemple, el punt 3, quan parla d'avaluar els deutes de l'Administració i reduir els alts índexs de morositat, ens sembla que això es podria complementar i millorar una mica més, concretar-ho més, no?

Aquí van les dues esmenes nostres, que són de substitució en el primer cas, i en el segon cas, doncs, per exemple, per això, no?, concretant-ho: establint l'obligació de pagament de les administracions públiques als proveïdors en un màxim de seixanta dies, reclamant al Govern de l'Estat la definició d'un nou model de finançament que entri en vigor el 2010... O sigui, una mica

en la línia aquesta, eh? Si fos possible, ens sembla que això ho milloraria. Evidentment, si el grup proposant no ens les acceptés, tampoc hi votarem en contra, poder ens abstindríem en algun punt, però, vull dir, ens sembla que podria millorar.

I hi han dos punts de la moció que també ens sembla que valdria la pena concretar-los més, perquè ens sembla que és massa genèrica, aquesta moció, no? A les alçades de crisi que estem, penso que el conseller Castells agrairà la màxima concreció possible en les propostes que li fem, perquè ell pugui anar també, en aquest sentit, com que és una persona que és dialogant i que escolta el que l'oposició li diu..., doncs, que li facilitem la concreció, que sempre ens demana: «Concretin vostès què és el que cal fer.» Doncs, ens ha semblat que era oportú fer una esmena concretant-ho, no?

Per un costat, que el Govern de la Generalitat reclami al Govern de l'Estat les modificacions legals oportunes per tal d'acabar amb el monopoli dels serveis públics d'ocupació, amb la participació d'entitats privades en les tasques d'intermediació laboral, orientació, formació, reclutament, selecció o recol·locació dels treballadors, que ens sembla que és una mesura necessària per millorar i agilitzar l'eficiència i l'eficàcia dels serveis públics d'ocupació.

I, sobretot, una esmena que pot semblar una esmena una mica llarga, no?, i efectivament ho és, però és que, és clar, estem una mica cansats –estem una mica cansats– que el Govern ens digui o ens critiqui que nosaltres insistim en la necessitat de l'austeritat de la despesa. I quan diem: «No, hem d'abaixar els impostos», diu: «Sí, és clar, i què en farem, del diner que deixarem d'ingressar?» Doncs, miri, aquí li ho expliquem, dotze maneres d'estalviar diners, dotze mesures per estalviar diners: reducció del nombre de departaments de la Generalitat de Catalunya –miri si és fàcil, aquesta–, concretant competències; reducció del nombre d'agències, ens i organismes públics de la Generalitat, així com el nombre de consorcis i fundacions; reducció del nombre d'alts càrrecs dels departaments de l'Administració de la Generalitat, entitats i empreses públiques vinculades, per tal de reduir la despesa corrent en aquest àmbit; modificació de la llei que regula la Sindicatura de Comptes, per tal d'enfortir les seves funcions com a màxim òrgan de fiscalització econòmicofinancera del sector públic; reducció i control dels costos de la publicitat institucional; reducció i control de les despeses de consultoria de serveis i treballs tècnics no lligats a la tramitació administrativa de projectes d'obra pública; reducció de les despeses de viatges i dietes d'alts càrrecs del Govern, així com l'eliminació de les targetes de crèdit a la seva disposició; pla de racionalització de la despesa de la sanitat en lloguers d'espais d'oficines, tendint a la concentració d'oficines, departaments i unitats disperses en els diferents edificis –acabo, senyor president–; limitació de les subvencions públiques i millora dels procediments de control d'obra sobre l'ús i la destinació dels recursos; adopció d'un pla d'estalvi energètic adreçat als departaments de l'Administració de la Generalitat, institucions, entitats i empreses públiques que en depenen; increment de la coordinació entre les diferents administracions públiques de la Generalitat

per reduir costos, i finalment, impuls de l'Administració electrònica com a eina de reducció del cost dels serveis administratius...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i del temps d'espera en la realització dels tràmits ciutadans.

Si s'accepta aquesta esmena, que amb humilitat creiem que contribueix a aclarir, per a aquells que no ho tenen clar, que la despesa pública de l'Administració es pot reduir, penso que contribuirem..., especialment si els grups del tripartit tenen l'amabilitat d'acceptar-la i votar-hi favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, crec que també en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya i en nom també d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Rocio Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats... Efectivament, comencem pel principi, senyor Teixidó. Hem inaugurat un nou període de sessions on va haver-hi un debat d'orientació de política general, on es va parlar, evidentment, del que ens preocupa a tots, que és la crisi econòmica i la recuperació econòmica, i, en canvi, vostè ens presenta avui aquí una moció que no canvia la tònica de cap de les mocions que van presentant ple rere ple. I és una moció que, com va qualificar jo crec que molt justament el diputat Domingo, és una moció òmnibus, és a dir, parla una mica de tot; però en el fons –en el fons– jo crec que no parla de res, eh? I deixi'm que li ho expliqui, perquè no li ho dic amb acritud.

Si vostè fa una moció on, per exemple, dels vuit punts, un diu: «Donar l'impuls necessari a les accions i mesures recollides en l'acord estratègic»..., com si l'acord estratègic no anés amb el Govern. És una iniciativa estratègica del Govern, ho era ja en temps d'expansió econòmica, el 2003, i és un acord on tota la comissió de seguiment, on, com vostè sap, hi han agents socials i econòmics, que no són membres del Govern..., saben que els seus nivells d'execució són altíssims, els que s'han tancat –primer trimestre del 2009, estem a un nivell d'execució del 25 per cent. I, per tant, vostè vol caminar junts. No seria més raonable que ens digués: «Aquest acord estratègic, que funciona, que s'executa, el podem ajustar per aquí, li podem incloure una mesura allà»? No seria una manera de caminar realment junts, no dir que impulsem l'acord estratègic, que és una política justament estratègica d'aquest Govern?

O li'n poso un altre exemple, no? Diu: «Engegar un pla de mesures per reduir la despesa de l'Administració per retallar l'actual dèficit de la Generalitat.» Home, un altre cop..., jo crec que el conseller ho deia molt clarament aquest matí en la interpellació que li ha fet la diputada Olano; és a dir, aquest Govern, que no té un problema d'augmentar la despesa pública, sinó que justament el que està caient és el sòl d'ingressos, en canvi ha fet la retallada de despesa més important de la història de la democràcia catalana: 850 milions d'euros el passat 23 de juny, si no em falla la memòria, que va ser quan es va aprovar aquest pla. És un pla importantíssim. En lloc de «ningunejar-lo», ni mencionar-lo, perquè no l'ha ni mencionat, no seria més raonable, senyor Teixidó, vostè que tant diu que hem de caminar junts, que ens digués que aquest pla s'està implementant, que retalla 850 milions d'euros i que potser se n'han de retallar 50 més, i especificar d'on? Perquè el que no deixarem de fer en cap moment és donar els serveis que necessiten els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

I el mateix amb els punts de liquiditat. La liquiditat, en part gràcies a les mesures que està duent a terme l'ICF, però també a mesures com el *confirming*, està millorant. S'han de fer segurament més ajustos... Proposi ajustos. En la seva moció, sincerament, no en proposa ni un.

I, per tant, jo el que li diria és que, en un moment on justament, per la gravetat de la crisi, el que necessitem és cirurgia fina, vostès es dediquen a operar el malalt amb un ganivet de tallar el pa. I, com pot entendre, això nosaltres no podem compartir-ho. Jo li diria: si vol demostrar de veritat que la crisi econòmica no és una manera de fer oposició, sinó que és una preocupació compartida entre tots nosaltres, torni-ho a intentar, presenti una moció, realment, on hi hagi ajust, hi hagi agudeses, hi hagi valor afegit, perquè puguem aplicar mesures; algunes que ja estem aplicant, millorar-les; altres que potser no se'ns han acudit, estarem encantats de rebre-les, però no aquestes mocions que presenten, que sincerament l'únic que demostren és que tirant per aquesta via de demostrar que el Govern està instal·lat en la inacció, quan això vostè sap que no és així, doncs, no ajuden que hi hagi un consens.

Entendrà, per tant, que els tres grups que donem suport al Govern no votem ni una sola coma de la seva moció.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!»)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades i diputats... Nosotros damos, desde el Grupo Mixto, y en concreto desde Ciudadanos, nuestro apoyo a la moción que presenta el Grupo de Convergència i Unió, presentada por el señor Pujol, sobre la situación económica y, concretamente, por la adopción de las medidas propuestas en los puntos primero, cuarto, sexto, séptimo y octavo.

Respecto a los puntos segundo y tercero, si se aceptan las enmiendas presentadas por el PP, por entender que nos parecen más adecuado lo propuesto en las mismas, nos parecen más concretas y adecuadas, nosotros también estaríamos a favor.

Respecto del punto quinto, nuestra posición será la de abstenernos, debido a nuestra oposición respecto de algunos puntos recogidos en el acuerdo. Si bien en líneas generales estamos de acuerdo, hay algunos puntos en los que discrepamos, lo que ha sido puesto de manifiesto por este grupo en las distintas comisiones y en los distintos momentos que ha habido para manifestar nuestra postura.

Nosotros entendemos que cada vez se hace más apremiante la necesidad de que la aparentemente restaurada liquidez de las entidades financieras mediante los planes de rescate beneficie a las pequeñas y medianas empresas y a los autónomos. Por tanto, cuenta con nuestro apoyo la propuesta de crear una comisión que supervise y garantice que esa liquidez de las entidades financieras se refleje en la economía productiva, en el mercado de bienes y servicios también. En este sentido, apoyamos la enmienda presentada por el Grupo Popular al punto tercero de esta moción, como hemos dicho, encaminada a establecer que la Administración efectúe sus pagos en un plazo máximo de sesenta días.

Respecto a los puntos 6 y 7 de la moción presentada por el Grupo de Convergència i Unió, tenemos que mostrar nuestra conformidad a lo propuesto en la misma, porque entendemos que debe garantizarse el máximo apoyo y asistencia a las personas en situación de paro, mientras consiguen reincorporarse al mercado de trabajo, y antes de que se conviertan en parados crónicos.

Por último, nos parece importante la puesta en marcha de un plan para reducir el déficit de la Administración, en aras de garantizar la máxima eficacia.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, senyor Fernández Teixidó, té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Ens pronunciarem sobre les esmenes, senyor Millo, al fil de la intervenció de la diputada... —no hi és— Martínez-Sampere. (*Veus de fons.*) No, ara entra la diputada. Diputada, a vostè l'esperàvem.

Deixi'm que li digui el següent. Diu la diputada —primer argument, primer argument de pes—, diu: «Vostès vénen aquí amb unes mocions que sempre són molt semblants.» Doncs, lamentablement, diputada, sí. I sap per què? Perquè la crisi és persistent, maleïdament persistent. I sap per què, també? Perquè les respostes que enceta el Govern no donen els fruits que caldria esperar. O sigui, no és un problema nostre el fet que hàgim de repetir una i una altra vegada mocions que insisteixen sobre els punts vitals; és un problema que tenim la crisi que tenim. I vostès ens acusen d'operar malalts amb ganivets de cuina; vostès anestesien el malalt, a tope.

Per això, exactament per això hem de tornar una i una altra vegada... I vostès haurien de ser sensibles que els partits de l'oposició una i una altra vegada insistim en els punts que caracteritzen les nostres mocions.

Avui ens ha desvetllat la diputada Martínez-Sampere el mètode, el mètode sobre el qual ens podem posar d'acord. Diu: «Home, concretin.» Miri, diputada, de totes aquestes mocions que hem presentat, si les presentem concretes vostès no accepten el nivell de concreció —massa concretes i topen amb les iniciatives del Govern—; si les presentem genèriques, com aquesta, per aconseguir l'acord, amb les introduccions d'algunes de les esmenes, aleshores són genèriques. I vostès tenen anestesiada la cambra; quan és concret «no hi estem d'acord» i quan és genèric «és massa genèric». Senzillament per no acceptar mai que des dels bancs de l'oposició alguna cosa puguem dir. I jo ja estaria acostumat que quan diem coses vostès passessin absolutament si no vingués el conseller Castells a donar-nos exemple de polítiques que s'han de fer des de la magnanimitat, des de l'acord, des de la voluntat de trobar-nos i acusant aquest tipus d'actitud de politiqueria. Diputada Martínez-Sampere, politiqueria, el que ha fet avui. (*Remor de veus.*) Sí, sí, perquè «això no podem aprovar-ho perquè...» No, sí, sí. «No podem aprovar-ho perquè això és massa general.»

Prova de l'àcid, a veure si rectifica —prova de l'àcid, a veure si rectifica. Si crema és àcid. Vegem si ho rectifica vostè. Miri, farem el següent, diputat Millo, li accepto tota la concreció que vostè ha plantejat amb la seva esmena. «Com que era genèrica, sap?, la nostra posició, senyores i senyors diputats: era massa genèrica.» Aquest diputat, ingenu per naturalesa, pensava que així trobaríem un acord amb els grups que donen suport al Govern.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Per facilitar als grups que donen suport al Govern, president, incorporem tot el detall, tot que tot, de la seva proposta, diputat Millo. De manera que, clar, amb detall, com es resistirà vostè, diputada, a votar a favor d'una iniciativa que el que vol és dues coses: combatre eficaçment la crisi i enviar un missatge a l'opinió pública que diu: «Ens en podem sortir si fem el que aquest Govern no fa.»

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Fernández Teixidó

Queden acceptades les seves esmenes i que tinguem sort, diputat. *(Rialles.)*

(Pausa llarga.)

El president

Hi ha hagut una petició de votació separada, concretament el punt número 5. Era el punt número 5, eh?, que s'havia de votar separatament? *(Pausa.)* Doncs, començarem votant el punt número 5 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 absències.

Votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi (tram. 302-00187/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'últim punt de l'ordre del dia, no cal dir que és un dels més interessants perquè parlem d'un tema prioritari. Abans el senyor Teixidó, Fernández Teixidó, ens deia: «Quina és la prioritat del Govern? Sortir de la crisi.» I jo li afegeixo, des del meu àmbit, la família, per descomptat: «Sortir de la crisi sense que les famílies, sobretot les famílies de classe mitjana, pateixin les conseqüències d'un mal govern.» Això també, perquè aquí tenim una doble crisi, la crisi econòmica i la crisi econòmica afegida d'un mal govern i d'una mala distribució de la despesa.

Per tant, el primer que hem de fer, i segurament la senyora consellera..., per cert, li dono la benvinguda a aquesta moció. La senyora consellera em dirà: «Sí que fem moltes coses; estem fent ara..., augmentant els convenis amb els consells comarcals per a les situacions d'urgència.» Una de les coses que nosaltres reclamem és que no només les situacions d'urgència s'han de mantenir i s'hi ha de donar recolzament, sinó que també a aquelles famílies de classe mitjana que estan patint, que és cert que arriben a final de mes però molt just; aquelles famílies que tenen dos fills i que un d'ells s'ha quedat sense feina i que ha de pagar una hipoteca i que arriba molt just.

Què li demanen al Govern de la Generalitat? Miri, jo li donaré una breu recepta del que ha de ser un bon govern. A vostè li va costar trenta mil euros que li diguessin que havia de ser líder; doncs jo li diré de forma gratuïta com ha de ser líder en l'àmbit. Miri, tres bones manies per fer un bon govern. Primer, complir els compromisos electorals. Això està molt bé, sempre és un gran detall –complir els compromisos electorals. Perquè si és bo a l'hora de prometre-ho a la població també serà bo a l'hora de complir-ho. I per què li dic això? Perquè l'era Capdevila en la conselleria d'Acció Social i Ciutadania, que el primer que va fer va ser el concepte de família, eh? –Acció Social i Ciutadania– la podem resumir en: quan l'IPC ha augmentat un 6 per cent aquests tres últims anys, les ajudes a les famílies, de l'era Capdevila, han augmentat un 2 per cent –un 2 per cent.

I algú diu: «Però tenim l'obligació d'augmentar-les l'IPC?» No ho sé, si tenien obligació, però sí que vam veure que en època electoral teníem, d'aquesta banda de l'hemicicle, una subhasta electoral a veure qui donava més a la família. Esquerra Republicana plantejava augmentar les ajudes de zero-tres a zero-sis –a zero-vuit en el cas de les famílies nombroses–, Iniciativa per Catalunya, vostès proposaven vuitanta-tres euros per a les famílies fins a setze anys –vuitanta-tres euros– i els socialistes ja se'n sortien, a l'hora de dir: «Donarem sis-cents euros anuals a les famílies fins als divuit anys.» Doncs el resultat és que no s'han mogut les ajudes a les famílies i no només no s'han mogut, sinó que algunes ajudes han anat cap a baix, per exemple les ajudes de transport. Segurament la senyora consellera ens dirà: «No és el meu negociat», però és important perquè també afecta les ajudes a les famílies i és un dels temes que diem a la moció. Per primer cop –per primer cop– el que ha passat amb el Govern de la Generalitat, transferències 2008-2009, és que s'han reduït les transferències als consells comarcals per a transport escolar. Per primer cop en la història, enmig d'una crisi. En comptes de recolzar la família, el que hem fet és anar cap enrere.

Un altre detall de bon gust és complir el que aquest Parlament diu. També és un detall de bon gust. Aquest Parlament va votar a favor de crear un pla de família. Li vaig dir: «L'únic apartat, l'únic tema, l'únic àmbit que no té pla propi, interdepartamental, propi, és la família.» I, si no, ja em dirà on està perquè és molt difícil trobar-ho. L'únic que no en té; de tots els tipus menys el de família. Alguna cosa hi tindria a veure això de treure el nom de «família» en aquest tema.

I, tercer, tercer punt, també és de bon detall complir les lleis, aquestes lleis que vostè, quan els ciutadans no compleixen, de seguida van a imposar-los sancions. Doncs és un bon detall també que l'Administració compleixi les lleis. Per què li dic això? Perquè hi ha una llei, que és la llei de creació de trenta mil places d'escola bressol que deia que el 2008 –no el 2009, 2011, 2012– hi havia d'haver trenta mil noves places d'escola bressol en funcionament. I això ho deia la llei. En funcionament; la llei no deia «planificades» o «en la mentalitat del conseller d'Educació». En funcionament. I, per tant, nosaltres pensem que és positiu.

Per tant, li presentem una moció que a nosaltres ens sembla de pura lògica, que és: en el moment que les famílies necessiten més han de tenir més que mai al seu costat la conselleria d'Acció Social, la conselleria d'Educació, tot el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè tot el que fem al final afecta les famílies. I per fer política de família hem de tenir clar què és la família. I això s'ha de tenir clar. I algú em dirà: «Senyor López, és que, clar, des del Partit Popular ja sabem què volen dir quan parlen de família.» No es tracta d'un model; ja sé que és molt fàcil sempre parlar del mateix i els mateixos prejudicis de l'esquerra, no? No es tracta només del model. Quan nosaltres parlem de política de família és que aquells que tenen més responsabilitats familiars –mal dit, a vegades, «càrregues familiars»; més responsabilitats familiars– han de rebre més suport de part de la Generalitat.

Per això el que li demanem és: escolti'm, la Llei de famílies nombroses estatal –i acabo amb això, senyor president– s'ha de desplegar a Catalunya. Fem una llei pròpia de famílies nombroses.

Per tant, el que demanem simplement és complir amb els ciutadans, complir amb la paraula donada, complir amb la llei que aprovem al Parlament i complir amb allò que vostès prometen als ciutadans en les campanyes electorals però que després, quan ve el dia a dia de la gestió, se n'obliden.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes a aquesta moció el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, certament aquesta interpellació que es va fer i la moció que avui veiem denota el que denunciem també des de Convergència i Unió des de fa temps, que la política familiar, doncs, és molt feble en l'actual Govern. I això, doncs, es veu amb el conjunt d'iniciatives que el Govern ha anat desplegant, o, per dir-ho així, amb les que no ha desplegat, no?, perquè bona part del que és la Llei de suport a les famílies està pendent de posar en solfa, d'aplicar-ho. I alguns dels temes, com el fons de garantia per impagament de pensions en casos de separació i divorci, des de l'any 2004, perquè el 2003 va quedar aprovat per llei i vostès ho han anat prorrogant. I ara, que ja deien: «Sí, ara ho posarem en marxa», encara està pendent de sortir el decret i de posar-ho en funcionament. Per tant, nosaltres hem fet una esmena en aquest sentit, d'aquest fons de garantia, i que d'una vegada es posi en solfa, que funcioni, que la gent s'hi pugui acollir, però no amb caràcter restrictiu, com també pensen fer.

O, per exemple, que els ajuts a les famílies es paguin amb pagues senceres des de l'any de naixement fins quan es fan els vuit anys o quan es fan els sis anys, en funció de la tipologia de família que sigui, no dels tres i dels sis anys, perquè això vostès ho van dir tant en

el programa de govern, per tant és compromís de govern, i també era compromís electoral de les diferents formacions polítiques que conformen el Govern. Per tant, això que es deia, que deia el senyor López: hi ha un incompliment dels seus compromisos electorals i de govern.

També recordar el tema dels llibres gratuïts, i de text, que també el president de la Generalitat, l'actual president de la Generalitat, en campanya, va dir que hi hauria llibres gratuïts, i això tampoc s'està complint. I també tot el que fa referència, doncs, a posar en funcionament, com s'ha dit, les places de llars d'infants, entre altres coses.

Com vam dir en el seu dia, la política familiar ha desaparegut. Va desaparèixer dels retols, però ha desaparegut també a la realitat, no?, en el dia a dia es veu. Ja aquest any, en un any de crisi, de crisi econòmica, quan les famílies van malament, el Govern congela les ajudes i, per tant, no ha augmentat ni un sol euro les ajudes a les famílies enguany; no ha augmentat les edats, però tampoc ha augmentat la quantitat. I, abans s'han dit i no cal repetir-les, ens van dir que hi hauria unes quantitats molt grans –i ens semblaven bé– d'ajuts a les famílies, de suport; això no s'ha fet. I, per tant, és incompliment en un doble sentit.

I també recordar que els pagaments es fan més tard que mai. És a dir, ara, fa pocs dies, quina casualitat, el dia del debat de política general, a corre-cuita, es van posar a ingressar a les famílies el que és la convocatòria d'aquest any, perquè no havien cobrat –no havien cobrat. I bona part de les famílies van cobrar els ajuts del 2008 cap al juny d'aquest any.

Per tant, nosaltres creiem que també el Govern de la Generalitat ha de ser més diligent en aquests temes. I, per tant, doncs, caldria fer-ho amb molta més rapidesa.

Nosaltres hem presentat aquestes esmenes, tenim bona coincidència amb el que es presenta perquè hi ha molta part coincident i el que és sorprenent és que el Govern, els qui donen suport al Govern no donin suport a aquesta moció, com en altres que hi ha hagut. Per què? Perquè respon als seus compromisos i seria una manera de dir: «Home, posem fil a l'agulla en tot això que estem incomplint.»

Nosaltres creiem que està molt bé, per exemple, tot el suport a les famílies monoparentals, hi estem d'acord, però el que no es pot tenir és abandonades les famílies nombroses. I les famílies nombroses..., la Llei de suport a les famílies preveu que es farà una llei de suport a les famílies nombroses. No s'ha fet. Aquí hi ha hagut iniciatives parlamentàries que ho hem proposat; davant de la mandra del Govern a fer-ho, nosaltres ho hem fet, però vostès no hi han volgut donar suport.

Per tant, nosaltres demanaríem sempre més suport a les famílies, que és una estructura bàsica de la nostra societat, i a més a més que aquest suport a les famílies es faci d'una forma eficient, eficaç i amb aquest conjunt de mesures, a les quals vostès es van comprometre a l'hora de presentar-se davant de la societat catalana a unes eleccions i també com a govern van dir «la família és important». Doncs, si és important, s'ha de notar en

l'acció política, s'ha de notar en les convocatòries, s'ha de notar en els pressupostos de la Generalitat. I en el pressupost de la Generalitat, en el que s'està executant enguany, hem vist com la política familiar ha anat de baixada i com s'han congelat les ajudes, per exemple, en un dels capítols més importants.

Per tant, demanem un major compromís del Govern amb les famílies, que vol dir amb el país, amb la gent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del partits que donen suport al Govern, farà la intervenció l'illustre diputat senyor Pere Bosch.

(Pausa.)

El Sr. Bosch Cuenca

Estic esperant que el senyor Cleries estigui en el seu escó. Ara. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en la intervenció anterior el senyor Cleries ha desvetllat el sentit del nostre vot; per tant, una feina menys que hauré de fer, intentaré desvetllar perquè aquest sentit serà negatiu.

Miri, i ho faré d'una forma una mica sintètica, perquè vostè ha presentat diferents punts i serà impossible abordar-los tots. Vostè proposa, en el seu primer punt, llegeixo perquè tothom pugui saber de què estem parlant: «Establir les prestacions econòmiques per a les famílies amb fills a càrrec de caràcter universal en les edats compreses entre els zero-sis anys» –per tant, suposaria ampliar-les des de tres fins a sis anys– «i fins als vuit anys en cas de famílies nombroses, per a l'exercici pressupostari del 2010, i estudiar l'ampliació de les prestacions econòmiques amb fills a càrrec fins als setze anys.»

Clar, la proposta està molt bé, segurament en un àmbit electoral seria probablement el més adient, però comptabilitzem-la. Què significa això? Doncs, home, comptabilitzant-ho significa que, per exemple, en el primer supòsit serien 46 milions d'euros més, i en el segon la xifra també gens menyspreable de 252 milions d'euros més.

Jo no sé si és per aquest motiu que vostè s'ha assegut avui al costat del senyor Millo, però entre la proposta que va fer ahir el senyor Millo de treure l'impost de successions i la proposta que ha fet vostè avui d'afegir aquest increment de la despesa s'acaben de dilapidar, en una única sessió parlamentària, la meitat de l'increment dels recursos que té previstos el Govern de la Generalitat amb el nou sistema de finançament. A mi em sembla que això pràcticament forma part de la màgia parlamentària, si n'hi poden dir, i probablement vostès deuen estar esperant la següent sessió parlamentària, segurament que deuen tenir alguna sorpresa prevista, per afegir la segona meitat d'aquest increment de la despesa i, en principi, doncs, ja acabar de liquidar les finances municipals.

Jo els recomano que vostès facin d'assessors o bé de Carles V, que ha passat per ser un dels reis en la història que ha dilapidat més la hisenda d'aquest país, la

hisenda de l'Estat espanyol, o en tot cas, si no, que facin d'assessors, però no del Govern de la Generalitat. Per què, ho repeteixo, vostès en una única sessió plenària s'acaben de dilapidar, ni més ni menys, que la xifra de 1.100 milions d'euros, que és poca cosa.

Però anem a la resta de la moció. En la resta de la moció plantegen altres coses, però jo voldria significar..., vostès fan una proposta que diu el següent: «Polítiques, mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant de la crisi.» I quan un llegeix això pensaria: «Bé, segurament, el Partit Popular, canviant els seus plantejaments tradicionals, el que farà són polítiques que tinguin en compte sobretot aquelles rendes més baixes o polítiques que siguin redistributives en un sentit de riquesa.» No: res més allunyat de la realitat. Vostès el que plantegen és el mateix de sempre, en època de crisi, en època en què en teoria els recursos públics haurien d'administrar-se en benefici de les rendes més baixes, vostès el que fan és «café per a tothom» –café per a tothom. Sí, perquè aquesta mesura..., enlloc parlen d'introduir cap element redistributiu.

Amb l'afegit que, si passem de la proposta una a la segona –ja em sap greu, perquè és molt agosarat passar de la proposta una a la segona–, vostès plantegen una cosa que encara seria més perjudicial per a les famílies catalanes. Plantegen actualitzar anualment, segons l'IPC, les deduccions per naixement o adopció d'un fill, que la Generalitat manté congelades. Si això ho apliquem aquest any, pobres famílies d'aquest país, perquè en principi l'evolució que està prevista de l'IPC és negativa, i, si vostès demanen el contrari, vol dir que, en teoria, si aprovem aquesta moció, les famílies d'aquest país hi surten perdent.

O sigui, primera proposta, pràcticament arruïnen el Govern de la Generalitat i, segona proposta, el que estan fent és que perdin la capacitat, el poder adquisitiu les famílies d'aquest país.

Jo crec que pràcticament, amb aquest preàmbul, la resta de la proposta o la resta de la seva moció seria ociosa, però vull dedicar l'última part de la intervenció –hauria volgut que hagués estat la meitat– a resseguir allò que està fent el Govern, de forma seriosa, responsable, de cares al suport de les famílies. I què està fent? Doncs, està fent diferents accions. Una d'elles és tenir en compte una cosa que vostè no té en compte en la seva proposta. Vostè parla de famílies nombroses, i les famílies monoparentals? És que vostè oblida que, precisament, segons totes les enquestes, una bona part de les situacions de crisi, una bona part de les situacions de vulnerabilitat es donen en famílies monoparentals. És que vostè oblida que el Govern de la Generalitat, precisament, fa pocs dies va elaborar un decret, va aprovar un decret que el que pretén és equipar les famílies monoparentals a les nombroses?

Però és que, a més a més, el Govern ha fet altres coses. El Govern el que ha fet és ajudes específiques a nivell d'excedència en l'àmbit del treball; el Govern el que està fent és complir allò que va determinar en funció de creació de places d'escola bressol –que això sí que és política de veritat–, i el que estan fent també són mesures extraordinàries en l'àmbit de l'habitatge.

I acabo. Vostès perseveren molt en el tema també del canvi de titulació, el canvi de retolació, que si resulta que el departament en la mesura que va canviar el rètol, i que no hi apareix la part «de família», doncs, no fa polítiques de família. Això, a banda de dir que el nom no fa la cosa, significaria tant com que vostès estiguessin dient que abans del 2002 en aquest país no es feien polítiques de família. Està afirmant això? Ens està dient, davant del Grup Parlamentari de Convergència, que el fet que abans del 2002 en aquest país no hi hagués un departament que es digués «de família» volia dir que no es feia política de família? Ens està dient això? Ho dic perquè em sembla que hauria d'aclarir-ho. Perquè, ho repeteixo, vostès es fixen probablement molt més en l'embolcall que no pas en el contingut, i el Govern el que vol fer és anar al contingut i anar al fets.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula, un altre cop, l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor Bosch, que el representant del tripartit sigui el diputat d'Esquerra Republicana i ens vingui a dir que augmentar les ajudes de zero a tres a zero-sis i de zero-sis a zero-vuit és «dilapidar», ho repeteixo, senyor Bosch, «dilapidar recursos públics» vol dir –vol dir– que les polítiques de família per a Esquerra Republicana és dilapidar recursos públics.

Però a més, senyor Bosch, que vingui el diputat d'Esquerra Republicana, que va ser el partit que va prometre en el seu programa electoral augmentar les ajudes de zero-tres a zero-sis i de zero-sis a zero-vuit, ens digui que «què s'han pensat aquests del PP d'augmentar de zero-tres a zero-sis», què es van pensar vostès quan li van prometre al poble de Catalunya que ho augmentarien? No van fer números? També proposaven dilapidar recursos públics de la Generalitat. És que és seva la seva proposta. No s'ha mirat el programa electoral?

Miri, abans parlava de bons detalls, un altre bon detall: mirar el programa electoral, el que prometem als ciutadans en l'època electoral. Perquè és seva la proposta. I vostè s'ha passat dos minuts –dos minuts– fent entre broma i broma..., «què s'han pensat d'això, d'augmentar de zero-tres a zero-sis?» Quan la proposta és seva.

El que estem dient al punt 1, senyor Bosch, imagini's, el que li ha ofert el Partit Popular, que vostè compleixi el seu programa electoral. I Esquerra Republicana, en aquest cas, solidàriament amb tot el tripartit, ens ha dit: «No.» Per què? «No volem augmentar de zero-tres a zero-sis perquè no volem dilapidar –ho repeteixo– recursos públics.» Esquerra Republicana *dixit*.

Senyora consellera, vostè creu de veritat que això és dilapidar recursos públics? Simplement el que estem proposant, senyor Bosch –el que estem proposant–, és complir els seus compromisos electorals. Compromisos electorals que tant poden prometre vostès, que tant

poden sostenir vostès com podem sostenir nosaltres. El que li estava proposant, senyor Bosch, i vostè no ha entès l'esperit de la moció, és un gran pacte per dir: «Escolteu, les polítiques de família i les famílies de Catalunya, sobretot les famílies de classe mitjana i les famílies» –no em parli un altre cop de model– «que tenen més càrregues familiars no poden ser víctimes de la crisi econòmica.» Simplement.

Hem fet una moció ampla, una moció que podíem haver optat i votat entre tots i totes. I vostè ens ve aquí i ens diu això: «Això de fer polítiques familiars és molt car, amb la qual cosa, escolti'm, la Generalitat no està per a moltes alegries i tampoc estem per prioritzar les polítiques familiars perquè li torno a recordar» –Esquerra Republicana *dixit*– que «fer més política familiar és dilapidar recursos i diners públics.»

Gràcies, senyora consellera, senyor Bosch, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Posicionament sobre les esmenes, senyor López?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Direm que sí a les esmenes de Convergència i Unió, més que res que completen i defineixen el que nosaltres volíem dir a la nostra proposta de moció.

Gràcies.

(*El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.*)

El vicepresident segon

Sí, senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

Sí, senyor president, per al·lusions..., per al·lusions del senyor Rafael López, i amb tots els respectes del món. (*Pausa.*)

Abans li comentava que vostè no es dediqués a fer de conseller d'hisenda, ara li dic també que vostè no es dediqui a fer de traductor, perquè vostè no ha entès absolutament res del que li he dit. Jo no he dit que fos car fer polítiques de família, el que li he dit és que si a vostè li sembla sensat que amb la davallada d'ingressos que hi ha, amb una proposta com la que feia el seu grup parlamentari ahir de reduir de 800.000 milions d'euros també els ingressos de la Generalitat, amb la proposta que vostè fa –no estic parlant d'esperit, estic parlant de la proposta literal– si és sensat fer-la en aquesta cambra.

Continuarem treballant, lògicament, per donar suport a les famílies, però en èpoques de crisi el que s'ha de fer sobretot és prioritzar les situacions més vulnerables. I això és el que continuarem fent.

El vicepresident segon

Perdó, perdó. El senyor Rivera ha de fer la seva intervenció. Endavant, senyor Rivera. Excusi, en nom de la presidència, que és responsabilitat d'aquesta presidència l'error. Endavant.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. En cap moment dubtàvem que el president no ens cridés a intervindre.

Senyors diputats i diputades, consellera, bé, jo crec que hi ha hagut un debat més de fons, moltes vegades en aquesta tribuna sentim parlar alguns diputats de la cambra que no es porti al camí ideològic..., les propostes, però és que no deixa de ser impossible quan estem en un camp com el parlamentari, no?, i els grups parlamentaris.

Per tant, en el fons sí que hi ha hagut un debat. Veiem un model de govern que sembla que vol afavorir un determinat model de família i una oposició, més conservadora, que determina o vol produir, en aquest cas, un determinat o un altre model de família.

Miri, per Ciutadans, el problema no és de model de família; el problema és de persones que no poden pagar els llibres de text, de persones que no poden anar a l'escola perquè no arriba el transport, de persones que tenen dificultats econòmiques, en definitiva, per afrontar els seus reptes.

Per tant, si em permeten, en aquest camp crec que no estem parlant d'un debat de models de família, legítim per cadascú i cadascun dels partits que el plantegi, però és un debat de recursos per a les famílies i per als més desfavorits.

En aquest cas, nosaltres creiem que la filosofia de la proposta és positiva, genèrica però positiva, i, per tant, votarem a favor de la majoria de punts, tret d'un, el punt 3. No creiem que sigui necessari impulsar una llei concreta en matèria concreta de la família nombrosa. Creiem que, hi torno a insistir, no és un model el problema del model de família, si és nombrosa, si és monoparental; és un problema d'ajudes a les persones i de polítiques proactives.

Però hi han altres punts que sí que són interessants i que voldríem comentar, no?, com el dels llibres escolars. Es fa una proposta perquè siguin gratuïts els llibres escolars; proposta, per cert, també, que feia el tripartit en el seu programa de govern. Nosaltres aniríem més lluny, és a dir, llibres de text o material, perquè estem parlant ja que avui se suposa que, material digital, necessitaríem, ja no només llibres de text. Per tant, des del nostre punt de vista la proposta queda una mica endarrerida en el temps; és a dir, estem parlant que els ordinadors, que el material informàtic és el que s'ha de donar als alumnes.

Però és que, a més a més, veiem, doncs, que aquest Govern ha fet el contrari. Mentre a altres indrets d'Espanya amb el nou model de finançament precisament a sobre la taula poden i volen pagar els ordinadors i el material didàctic als alumnes, a Catalunya no es vol; aquest Govern no vol i vol que els pares hagin de pagar aquest material. Per tant, suposadament un govern d'esqueres, suposadament amb un nou model de finançament, suposadament amb més recursos, haver de fer pagar als pares els llibres o en aquest cas els ordinadors no ens sembla una política progressista, ni molt menys, d'aquest Govern. Per tant, nosaltres sí que hi estaríem

a favor, però a més a més de llibres també material informàtic.

Escoles bressol. La realitat és molt dura. Vostès portaven en el seu programa, d'aquest tripartit i de l'anterior, acabar tenint trenta mil places d'escola bressol públiques. Estem ara mateix entre el 15 i el 16 per cent de compliment d'aquesta norma o d'aquest programa. Escolti'm, això vol dir que, del 85 per cent, els pares que no poden pagar-se de la seva butxaca una escola bressol privada no poden portar els seus fills de zero a tres anys a les escoles bressol.

Nosaltres som partidaris, des de Ciutadans, que de zero a tres anys hi hagi una universalització del servei d'escola bressol, voluntari, lògicament, però que hi pugui accedir tothom, no només qui s'ho pugui pagar.

Per tant, estem a favor d'aquesta proposta, però els demanaríem que, dos governs després, o al segon Govern que fa aquesta proposta, l'acabin vostès per complir. Estem ara parlant d'índexs que no superen el 20 per cent d'aquestes propostes.

Per altra banda, també s'ha parlat de conciliació laboral i familiar; un altre eslògan molt maco, però la realitat, no?, és la que és. El que tenim és que, en això, lluny d'acostar-nos a un model més conciliador entre aquestes dues vides, la familiar i la laboral, estem justament en un model cada cop més allunyat i més preocupant, no?

Per tant, en definitiva, hi donarem suport, per la filosofia de la mateixa proposta, incloses les esmenes, però ens preocupa, més enllà del mateix debat, quin és el model, si és que hi ha un model, d'aquest Govern respecte a aquestes propostes.

Sí que sobta, i ho hem de dir, com ha dit algun altre portaveu, que alguns diputats donin classes d'austeritat, des d'Esquerra Republicana, i classes de què és prioritari, perquè no es pot dilapidar els diners en determinades coses, home –dit en boca de segons qui i de segons quin partit. Quan ens assabentem que donen 7 milions d'euros a subvencions a una entitat que fa manifestacions per demanar estats propis, quan no hi han diners per a escoles bressol i sí que hi han diners per a independència, no deixa de ser preocupant la filosofia d'aquest Govern.

Però, bé, és aquest Govern que ha triat aquesta línia, que prefereix unes prioritats respecte a les que són prioritats reals dels ciutadans de Catalunya, i, en tot cas, serà aquest Govern qui haurà de passar comptes amb els ciutadans de quines són les prioritats econòmiques dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, en definitiva, si em permet, senyor president, demanaríem votació separada del punt 3, que ens abstindríem en aquesta proposta legislativa, i donaríem suport en general a la proposta, sobretot, com deia, més per obrir aquest debat de la política real que s'ha de fer des del Govern que no pas punt per punt concret en aquesta proposta del Partit Popular.

Gràcies, senyor president, diputats i diputades.

El president

Doncs, posarem a votació aquesta moció.

(Pausa.)

Votem en primer lloc el punt número 3 de la moció.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 67 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts.